

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΕΞ ΑΜΦΙΑΡΕΙΟΥ

Μὲ τὴν ἀρωγὴν τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας ἠδυνήθην νὰ παραμείνω εἰς Ἀμφιάρειον καὶ μελετήσω τὰς ἀποκειμένας ἐν τῷ Μουσείῳ καὶ τῷ ἀρχαιολογικῷ χώρῳ ἐπιγραφάς. Ὁ ἀοίδιμος Λεονάρδος δὲν ἐπρόλαβε νὰ δημοσιεύσῃ τὸ εὑρεθὲν κατὰ τὰς τελευταίας ἀνασκαφάς του ἄφθονον ἐπιγραφικὸν ὕλικόν. Ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν τούτων δημοσιεύω τινὰς μόνον ἐν τῇ ἀνὰ χειρὸς μελέτῃ, τὴν ὁποίαν θὰ ἀκολουθήσουν καὶ ἄλλαι.

Α΄ ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ

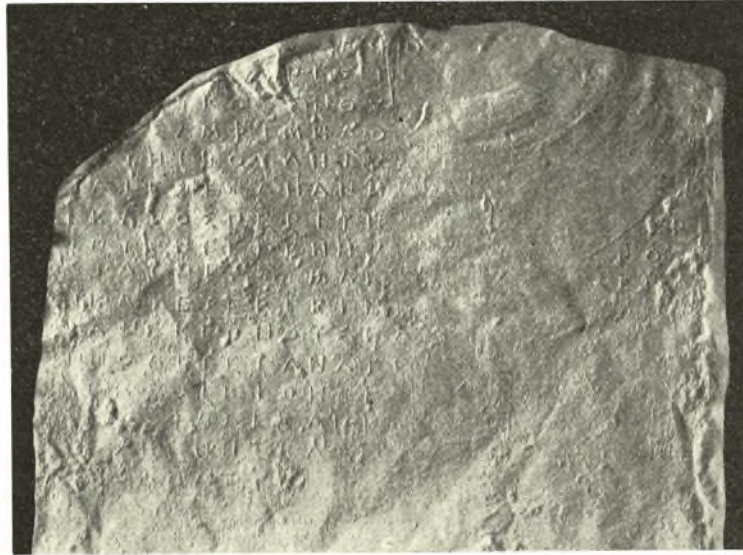
1.

Στήλη λευκοῦ μαρμάρου (εἰκ. 1) ἐλλιπὴς ἄνω καὶ κάτω¹. Εἶχε χρησιμοποιηθῇ ὡς κατώφλιον εἰς μεταγενεστέρους χρόνους, διὰ τοῦτο τὸ δεξιὸν τμήμα τῆς ἔχει ἀποτριβῇ. Μέγιστον σφζόμενον ὕψ. 032, πλάτ. 0355, πάχ. 0075. Ἐπὶ τῆς κατενώπιον πλευρᾶς φέρει ἐπιγραφὴν, ἥς τὰ γράμματα ἔχουν χαραχθῇ κατ' ἀπόλυτον στοιχηδὸν διάταξιν. Ἐκαστος στίχος περιέχει 23 γράμματα, πλὴν τοῦ 11^{ου}, ὁ ὁποῖος ἔχει 22 μόνον, διότι εἰς τοῦτον μετὰ τὴν λέξιν ΦΙΛΙΠΠΟΥ ἀφέθη κενὸς χώρος ἑνὸς γράμματος. Τὸ κείμενον τῆς ἐπιγραφῆς ἔχει ὡς ἑξῆς:

[Θεοί. Τύχηι ἀγαθῇ. Ἐπὶ Χαρῶπ]
[ἴδον ἱερέως τοῦ Ἀμφιαράου, π]
[ολεμάρχων Ἀ]μφι[δήμου Ἀμφι]
[μήδους, Χαι]ρεστ[άτου Εὐχάρι]
5 [δος, Ν]ικοξένου [Σιμίον· Ἀμ]φιδ
[ημο]ς Ἀμφιμήδο[υς ἔλεξεν· Ἔδο]
[ξε] τῇ βουλῇ καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ
[ί]αι· ἐπειδὴ ἀνῆ[ρ ἀγαθὸς καὶ δ]
[ίκαιος περὶ τῇ πόλιν τῇ] Ὠρ
10 ωπίων γεγένητ[αι.....] ρος
Φιλίππου Μακ[εδών, πρόξ]ενο
ν καὶ εὐεργέτην [εἶναι αὐτ]ό[ν]
καὶ ἐκγόνους· καὶ [εἶναι αὐτῷ]
ι πολιτείαν, ἀτέλ[ειαν πάντῳ]

¹ Αὐτῇ, ὡς καὶ αἱ ὑπ' ἀριθ. 2 - 4, εὐρίσκονται ἐν τῷ Μουσείῳ.

- 15 ν, γῆς, οἰκιῶν ἔγ[κτησιν, ἀσυλί]
 [αν, ἀσ]φάλειαν, καὶ [αὶ πολέμου κα]
 [ὶ εἰ]ρήνης καὶ [κατὰ γῆν καὶ κα]
 [τὰ] θάλατ[ταν].

Εἰκ. 1. Ὁρωπίων προξενία ροι Φιλίππου Μακεδόνη.

Οἱ 5 πρῶτοι στίχοι τῆς ἐπιγραφῆς μας συνεπληρώθησαν κατὰ τὰς δύο ἄλλας ὁμοίας ἐξ Ἀμφιαρείου ἐπιγραφάς, ἥτοι τὰς ἐν IG VII 4256 καὶ 4257. Μὲ ταύτας εἶναι σύγχρονος, καὶ ἔχει κοινὰ τὴν αὐτὴν μορφήν γραμμάτων καὶ τὴν στοιχηδὸν διάταξιν των. Ἀκόμη καὶ ἡ ὕλη, ἐφ' ἧς τὰ τρία ταῦτα ψηφίσματα εἶναι χαραγμένα, εἶναι ἢ ἰδία, τὸ λευκὸν μάρμαρον, ἀντὶ τοῦ συνήθους ἐγγωρίου τιτανολίθου. Τέλος ἡ διατύπωσις τοῦ κειμένου εἶναι καὶ εἰς τὰ τρία ἢ ἰδία, διαφέρουσα μόνον ὡς πρὸς τὰ ὀνόματα τῶν τιμωμένων, ὡς καὶ τὸ εὐφωνικὸν ν τῆς λέξεως [ἔδο/ξε] ἐν τῷ 7^ῳ στίχῳ, ὅπερ ὑπάρχει ἐπὶ τῶν δύο ἄλλων. Καὶ ἐν προκειμένῳ ἡ στήλη θὰ ἀπέληγεν ἄνω εἰς ἀέτωμα μετ' ἀκρωτηρίων, ὡς τοῦτο συμβαίνει εἰς τὰς δύο ἄλλας.

Στίχ. 10. Εἰς τὸ ὑπάρχον κενὸν δεὸν νὰ συμπληρωθοῦν 6 γράμματα. Ἀπὸ τὰ συνήθη εἰς τοὺς Μακεδόνας ὀνόματα, δυνατὸν νὰ εἶχε γραφῇ ἐν τῶν: Κλέανδρος, Μελέαγρος, Μένανδρος, Ἀμφοτερός.

Τὰ ὀνόματα τῶν πολεμάρχων εἶναι κοινὰ καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν ἐπιγραφῶν. Τὸ ὄνομα τοῦ ἱερέως τοῦ Ἀμφιαράου συμπληροῦται μετὰ βεβαιότητος, ἀφοῦ γνωρίζομεν, ὅτι ἄλλοι ἐκάστοτε πολέμαρχοι ἀντιστοιχοῦν εἰς τὸ ἔτος ἀρχῆς ἐκάστου ἱερέως τοῦ Ἀμφιαράου.

Προτείνων καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν ψηφισμάτων εἶναι ὁ εἰς τῶν τριῶν πολεμάρχων, ὁ Ἀμφίδημος Ἀμφιμήδους. Τοῦτο, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ὅτι οὗτος ἀναγράφεται πρῶτος, σημαίνει, ὅτι κατεῖχεν ἰδιαιτέραν μεταξὺ τῶν συναδέλφων του θέσιν, ὣν πιθανῶς τότε ὁ πρόεδρος τῆς συναρχίας.

Ἡ ἀπονομή τῆς προξενίας καὶ λοιπῶν συναφῶν τιμῶν εἰς πολλοὺς Μακεδόνας κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο — διότι γνωστοὶ εἶναι ἤδη 4 — θὰ πρέπη νὰ σχετισθῇ πρὸς σημαντικὸν γεγονὸς τῆς ἱστορίας τοῦ Ὁρωποῦ κατὰ τὸ δεύτερον τοῦ 4^{ου} π.Χ. αἰῶνος ἡμῖς, εἰς τὸ ὅποιον οὗτοι ἔλαβον ἐνεργὸν μέρος. Ἄξιον δὲ ἰδιαιτέρας παρατηρήσεως τυγχάνει, ὅτι ἐνῶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ψηφισμάτων τῶν Ὁρωπίων εἰς τοὺς τιμωμένους παρέχεται γῆς καὶ οἰκίας ἐγκτησις, ἐπὶ τῶν ἐν λόγῳ τριῶν ψηφισμάτων τοῦ ἔτους τούτου τὸ δικαίωμα ἐγκτήσεως οἰκίας ἐπεκτείνεται ἐπὶ ὅσων βούλονται οἰκιῶν νὰ ἀποκτήσουν οἱ τιμώμενοι.

Ὡς πρὸς τὴν χρονολόγησίν της: Μετὰ τὴν παρὰ τὴν Κραννῶνα, ἐν ἔτει 322, νίκην τοῦ Ἀντιπάτρου ὁ Ὁρωπὸς ἔπαυσε νὰ τελῇ ὑπὸ τοὺς Ἀθηναίους. Τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἐν ἔτει 319/18 ἐκδοθέντος διαγγέλματος τοῦ Πολυπέρχοντος, εἰς τὸ ὅποιον ἀνεγράφετο: Ὁρωπὸν δὲ Ὁρωπίους ἔχειν καθάπερ νῦν (ΔΙΟΔ. XVIII 56,6). Ἡ πόλις παρέμεινεν ἐλευθέρᾳ μέχρι πιθανῶς τοῦ ἔτους 313, ὅτε ὁ Πολεμαῖος ἀφαιρέσας αὐτὴν ἀπὸ τὸν Κάσσανδρον, ὅστις τὴν εἶχε καταλάβει ἐν τῷ μεταξύ, παρέδωκεν αὐτὴν εἰς τοὺς Βοιωτοὺς. ΔΙΟΔ. XIX 78,3: ἐκπολιορκήσας Ὁρωπὸν παρέδωκε τοῖς Βοιωτοῖς. Ἀλλὰ καὶ ἡ κατάστασις αὕτη πραγμάτων παρέμεινε πιθανῶς μέχρι τοῦ ἔτους 304(;), κατὰ τὸ ὅποιον Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς παρέδωκε τὸν Ὁρωπὸν εἰς τοὺς Ἀθηναίους. Ὑπὸ τούτους θὰ παρέμεινε μέχρι τοῦ ἔτους 288, ὅτε αἱ Ἀθηναίαι ἀπέστησαν τοῦ Δημητρίου. (Ἀρχ. Δελτ. 1923 σ. 86: BELOCH, Gr. Gesch. IV 2² σ. 600).

Εἰς τὴν χρονικὴν αὐτὴν περίοδον, καὶ πιθανῶς μεταξύ 322-313, θὰ πρέπη νὰ ἐξεδόθησαν τὰ τρία τιμητικὰ ψηφίσματα. Οἱ Ὁρώπιοι ἀποτίοντες προφανῶς φόρον εὐγνωμοσύνης εἰς τοὺς βοηθήσαντας αὐτοὺς νὰ ἀνακτήσουν τὴν αὐτονομίαν τῶν ἐτίμησαν κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον ἐξέχοντας Μακεδόνας. Ἐκ τῶν ἐκδοθέντων πρὸς τοῦτο ψηφισμάτων τρία περιῆλθον εἰς ἡμᾶς. Ἡ μνεία τοῦ θεσμοῦ τῶν πολεμάρχων θὰ ἦτο λόγος συνηγορῶν διὰ τὴν χρονικὴν περίοδον μεταξύ 313-304(;), ἐὰν δεχθῶμεν, ὅτι ἡ συναρχία αὕτη ὑφίστατο ἐν Ὁρωπῷ μόνον (ιδὲ DITTENBERGER εἰς τὰς σημειώσεις τῆς ἐν IG VII 4256 ἐπιγραφῆς), ἐφ' ὅσον ἡ πόλις μετεῖχε τοῦ κοινοῦ τῶν Βοιωτῶν.

2.

Στήλη λευκοῦ μαρμάρου μετὰ ἀετώματος. Ταύτης ἐλλείπει τὸ ἄνω ἀριστερὸν καὶ τὸ κάτω μέρος. Ἡ ἄνω δεξιὰ γωνία ἀποσπαθεῖσα ἔχει συγκολληθῇ (εἰκ. 2). Σφζόμ. ὕψ. 035, πλάτ. 028, πάχ. 0065. Ἐπὶ τῆς κατενώπιον πλευρᾶς φέρει τὴν ἐπιγραφὴν:

[Δη]μήτριος Σωφίλου εἶπεν· ἐπ
[εἰ]δὴ Φυλόνικος εὐνους ὦν διατε
λεῖ τῇ πόλει Ὁρωπίων καὶ ἰδίαι κ[α]
ὶ κοινῇ τοῖς ἀεὶ δεομένοις τῶν π[ο]

5 λιτῶν χρείας παρέχεται καὶ λέ

- γων καὶ πράττων τὰ συμφέροντα
 δεδόχθαι τῷ δήμῳ Φυλόνικον
 Ἀνδροπείδους Ἀθηναῖον πρόξε-
 νον εἶναι τῆς πόλεως Ὠρωπίω
 10 ν καὶ αὐτὸν ^{ca.3} καὶ ἐγγόνους· κ
 αὶ εἶναι αὐτοῖς γῆς καὶ οἰκίας ἔγ-
 κτησιν καὶ ἰσο[οτέλει]αν καὶ ἀσ-
 [φ]άλειαν κ[αὶ ἀσυλία]ν καὶ πολέ-
 [μου κ]αὶ εἰρ[ήνης καὶ κατ]ὰ γῆν
 15 [καὶ κατὰ θάλατταν καὶ] τὰ ἄλ-
 [λα καθάπερ καὶ τοῖς ἄλλ]οις
 [προξένοις καὶ εὐεργέταις].

Εἰκ. 2. Ὠρωπίων προξενία Φυλονίκῳ Ἀνδροπείδους Ἀθηναίῳ.

Στίχ. 10. Εἰς τὸν στίχον τοῦτον, κατὰ τὸ μέσον, ὁ χαρακτὴς ἔγραψε, κατὰ λάθος προφανῶς, τρία γράμματα, τὰ ὅποια κατόπιν ἀπέξεσε.

Ὁ [Δη]μήτριος Σωφίλου τυγχάνει γνωστός, ὡς προτείνων, καὶ ἐξ ἄλλων ψηφισμάτων τῶν Ὠρωπίων, IG VII 319-321, χρονολογουμένων ἀπὸ τῶν ἐτῶν μετὰ τὸ 214 π.Χ. Τούτου τὸ γενεαλογικὸν δένδρον ἰδὲ παρὰ ΛΕΟΝΑΡΔΩ ἐν Ἀρχ. Ἐφημ. 1917 σ. 236.

Ὁ Φυλόνικος Ἀνδροπείδους Ἀθηναῖος εἶναι ἄγνωστος ἄλλοθεν. Τὸ ὄνομα Φυλόνικος εὑρεῖται ἐπίσης διὰ πρώτην, καθ' ὅσον γνωρίζω, φοράν, καὶ θὰ ἐσχηματίσθῃ κατὰ τά: Φυλόκριτος, Φυλόμαχος, Φυλότιμος. Ἴδὲ ΒΕΣΗΤΕΛ, HP σ. 459.

3.

Ἡ κατωτέρω ἐπιγραφή εὑρέθη εἰς τὰ ἀρχαῖα κτίσματα ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὁχθῆς τοῦ χειμάρρου καὶ ἀνηγγέλθη ὑπὸ τοῦ ΛΕΟΝΑΡΔΟΥ διὰ τῶν Πρακτικῶν τῆς Ἀρχ. Ἑταιρείας τοῦ ἔτους 1906 σ. 85 (=REG XXI, 1908, σ. 173). Εἶναι ἐπὶ στήλης ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, ἧς ἐλλείπει τὸ κάτω μέρος καὶ ἡ ἄνω δεξιὰ γωνία (εἰκ. 3). Σφζόμ. ὕψ. 031, πλάτ. ἄνω 021 κάτω 022, πάχ. 004. Ἡ ἐπιγραφή, ἀρχομένη 006 ἀπὸ τοῦ γείσου, ὅπερ ἐπιστέφει τὸ ἄνω μέρος τῆς στήλης, ἔχει ὡς ἑξῆς:

- Ἀντίβιος Βιότιου εἶπε
 ν. Ἐπειδὴ Πολύρατος ὁ ὕ
 ποκριτῆς διατελεῖ εὖν
 [ο]υς καὶ χρήσιμος ὦν τεῖ
 5 πόλει· δεδόχθαι τῶι δήμ
 ωι Πολύρατον Εὐδόξο
 υ Κυρηναῖον πρόξενον ε
 ἶναι καὶ εὐεργέτην τῆς
 πόλεως Ὀρωπίων καὶ αὐτ
 10 ὄν καὶ ἐκγόνους· καὶ εἶν
 αι αὐτοῖς γῆς καὶ οἰκία
 ς ἔνκτησιν καὶ [ι]σοτέλε
 ιαν καὶ ἀσφάλειαν καὶ ἀ
 συλίαν καὶ πολέμου καὶ
 15 [εἰρήνης καὶ κατὰ] γῆν κα
 [ὶ κατὰ θάλατταν καὶ τᾶλ]
 [λα πάντα καθάπερ τοῖς ᾄ]
 [λλοῖς προξένοις καὶ εὖ]
 [εργέταις].

Εἰκ. 3. Ὀρωπίων προξενία
 Πολυράτῳ Εὐδόξῳ Κυρηναίῳ.

Ἡ ἐπιγραφή εἶναι γεγραμμένη στοιχηδόν. Ἐκαστος στίχος περιέχει 19 γράμματα, πλὴν τοῦ 6ου, εἰς τὸν ὅποιον μετὰ τὸ δεύτερον ἐν ἀρχῇ γράμμα ἔχει ἀφευθῆ κενὸς χώρος ἐνὸς γράμματος.

Ὁ Ἀντίβιος Βιότιου εἶναι γνωστὸς καὶ ἐκ τῆς ἐπομένης ὑπ' ἀριθ. 4 ἐπιγραφῆς, εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι ὁμοίως ὁ προτείνων. Οὗτος ἀπαντᾷ καὶ ἐπὶ ἄλλης ἀκόμη ἐπιγραφῆς, ὡς προτείνων ἐπίσης, ἧς μνεῖα ἐγένετο ὑπὸ ΛΕΟΝΑΡΔΟΥ ἐν Πρακτικοῖς τοῦ ἔτους 1906 σ. 83. 85. Εἰς τὴν ἰδίαν οἰκογένειαν ἀνήκουσι πιθανῶς οἱ Βίотτος Εὐβίῳ (Ἀρχ. Ἐφημ. 1925/26 σ. 14 ἀριθ. 130) καὶ Αἰσχρώνδης Βιότιου (IG VII 377), γνωστοὶ ἐξ ἐπιγραφῶν τοῦ Ἀμφιαρείου.

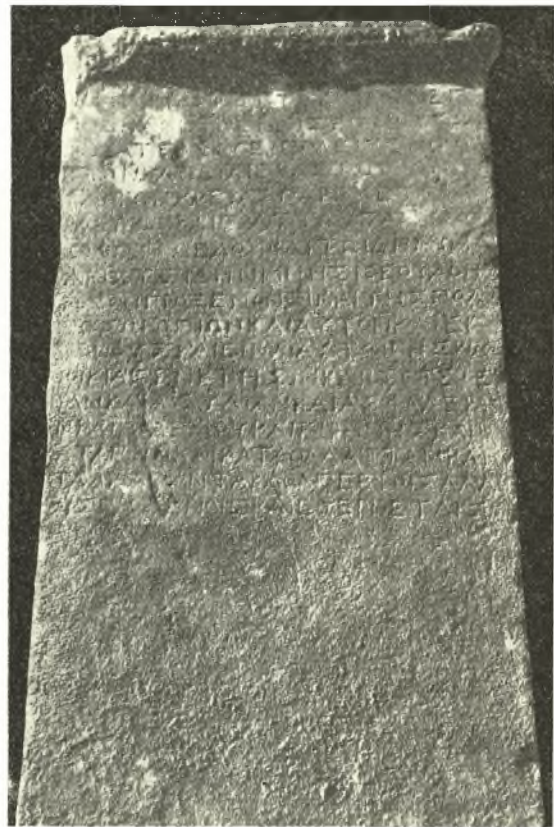
Ὁ ὑποκριτῆς Πολύρατος Εὐδόξου Κυρηναῖος εἶναι γνωστὸς καὶ ἄλλοθεν. Ἐπὶ δελφικῆς δηλαδὴ ἐπιγραφῆς, ἐφ' ἧς ἀναγράφονται τὰ ὀνόματα τῶν ἀγωνισαμένων εἰς τὰ Σωτήρια, ἀναφέρεται μετὰ τῶν κωμωιδῶν ὁ Πολυ[ά]ρατος

Εὐδόξ[ο]ν Κυρηναῖος¹. Ἐπειδὴ ἡ ἐπιγραφή ἐκείνη χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ ἔτους 257/56 (;) (= DAUX, Chronologie Delphique G 21), ἔχομεν μίαν κατὰ προσέγγισιν χρονολόγησιν διὰ τὴν ἐνταῦθα πραγματευομένην ἐπιγραφὴν.

4.

Στήλη λευκοῦ μαρμάρου μετὰ προέχοντος γείσου εἰς τὸ ἄνω μέρος. Εἶναι ἀκεραία, πλήν κατὰ τὴν ἄνω ἀριστερὰν γωνίαν (εἰκ. 4). Ὑψ. 071, πλάτ. ἄνω 031, κάτω 035, πάχ. 006. Εὐρέθη ἐν ἔτει 1920 καὶ ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ ΛΕΟΝΑΡΔΟΥ ἐν Ἀρχ. Ἐφημ. 1919 σ. 102. Ἐπὶ τῆς κατενώπιον πλευρᾷς φέρει τὴν ἐπιγραφὴν :

- Ἀντίβιος Βιόττου εἶπεν. Ἐπ
[ε]ἰδὴ Ἀριστείδης εὖνους ὦ
ν διατελεῖ τεῖ πόλει τῶν Ὀρω
πίων καὶ ἰδίαί ἐκάστωι τῶν π
5 [ο]λιτῶν χρείας παρέχεται
λέγων καὶ πράττων τὰ συμφ-
έροντα· δεδόχθαι τῶι δήμῳ
Ἀριστείδην Μνησιθέου Ἀθη
ναῖον πρόξενον εἶναι τῆς πόλ
10 εως Ὀρωπίων καὶ αὐτὸν καὶ ἐγ
ρόνους· καὶ εἶναι αὐτῶι γῆς κα
ὶ οἰκίας ἔνκτησιν καὶ ἰσοτέλε
ϊαν καὶ ἀσυλίαν καὶ ἀσφάλεια
ν καὶ πολέμον καὶ εἰρήνην καὶ κ
15 ατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν καὶ
τάλλα πάντα καθάπερ τοῖς ἄλλ
οις προξένοις καὶ εὐεργέταις.

Εἰκ. 4. Ὀρωπίων προξενία Ἀριστείδου
Μνησιθέου Ἀθηναίου.

Περὶ τοῦ Ἀντιβίου Βιόττου ἰδὲ ὅσα λέγονται εἰς τὴν προηγουμένην ὑπ' ἀριθ. 3 ἐπιγραφὴν.

Ὁ Ἀριστείδης Μνησιθέου Ἀθηναῖος εἶναι ἄγνωστος ἄλλοθεν· ἐξάγεται ἐν τούτοις ἐκ τῆς προηγουμένης ἐπιγραφῆς, ὅτι οὗτος ἔζησε κατὰ τὸ πρῶτον-δεύ-
τερον τοῦ 3^{ου} π.Χ. αἰῶνος τέταρτον.

¹ SYLL.³ 424 στίχ. 67. Ἰδὲ ο'CONNOR, Chapters in the History of Actors and Acting in Ancient Greece σ. 126 N° 403.

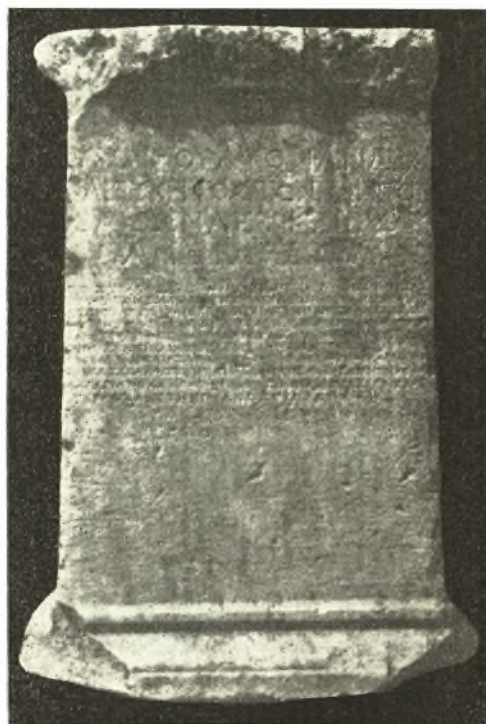
5-8.

Ὑψηλὸν βάθρον ἐξ ἐγγωρίου φαιοῦ τιτανολίθου. Φέρει διπλοῦν γεῖσον ἄνω καὶ κάτω πέριξ. Ἡ ὀπισθία πλευρὰ ἔχει κατὰ τὴν δεξιάν της γωνίαν λαξευθῆ, ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω καὶ οὕτω σχηματίζεται τρόπον τινὰ πέμπτη πλευρά, πλάτους ἄνω 011 κάτω 016. Ἐπὶ τῆς ὀριζοντίας, καὶ ἀκριβῶς ἄνωθεν τῆς προϋ-
 ῥηθείσης στενῆς πλευρᾶς, φέρει τόρμον δι' ἔγχυσιν μολύβδου καὶ συγκράτησιν ὑπερκειμένης πλακός. Ὑψ. 076, πλάτ. 056, πάχ. 042. Ἐπὶ τῆς κατενώπιον πλευρᾶς φέρει τὰς ὑπ' ἀριθ. 5 καὶ 6 ἐπιγραφάς (εἰκ. 5), ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς τὰς ὑπ' ἀριθ. 7 καὶ 8 (εἰκ. 6). Ἰσταται Ν.Α. τοῦ βάθρου τοῦ Σύλλα καὶ εὐρέθῃ παρὰ τὴν Κρήνην (Πρακτικά 1904 σ. 27).

5.

Ὑπαγόρα τὸν ἄνδρα
 καὶ Εὐκκριτος τὸν πάππον
 Δάσωνα Εὐκρίτου
 Ἀμφιαράωι.

Ἡρόδωρος Σθένειδος Ἀθηναῖος
 ἐποίησε.

Εἰκ. 5. Τὸ βάθρον τοῦ Λάσωνος.

6.

Σώστρατος Ἀρίστωνος εἶπεν. Ἐπειδὴ Διονύσιος
 εὐνους ὧν διατελεῖ τῇ πόλει Ὀρωπίων καὶ ἰδία τῶν πο-
 λιτῶν ἐκάστωι παρέχεται χρείας ἐμ παντὶ καιρῶι· δεδό-
 χθαι τῇ βουλῇ καὶ τῶι δήμῳ Διονύσιον Νικάνδρου Ἀθη-
 5 ναῖον πρόξενον εἶναι τῆς πόλεως Ὀρωπίων αὐτὸν καὶ ἐκ

- γόνους· καὶ εἶναι αὐτ[ῶι] γῆς καὶ οἰκίας ἔνκτησιν καὶ ἰ
σοτέλειαν καὶ ἀσυλίαν καὶ ἀσφάλειαν καὶ κατὰ γῆν
καὶ κατὰ θάλατταν καὶ [πολέμου καὶ εἰρή]νη[ς] καὶ τ
ἄλλα πάντα καθάπερ [τοῖς ἄλλοις] προξένοις καὶ
10 εὐεργέταις τῆς πόλεως γέγραπται.

7.

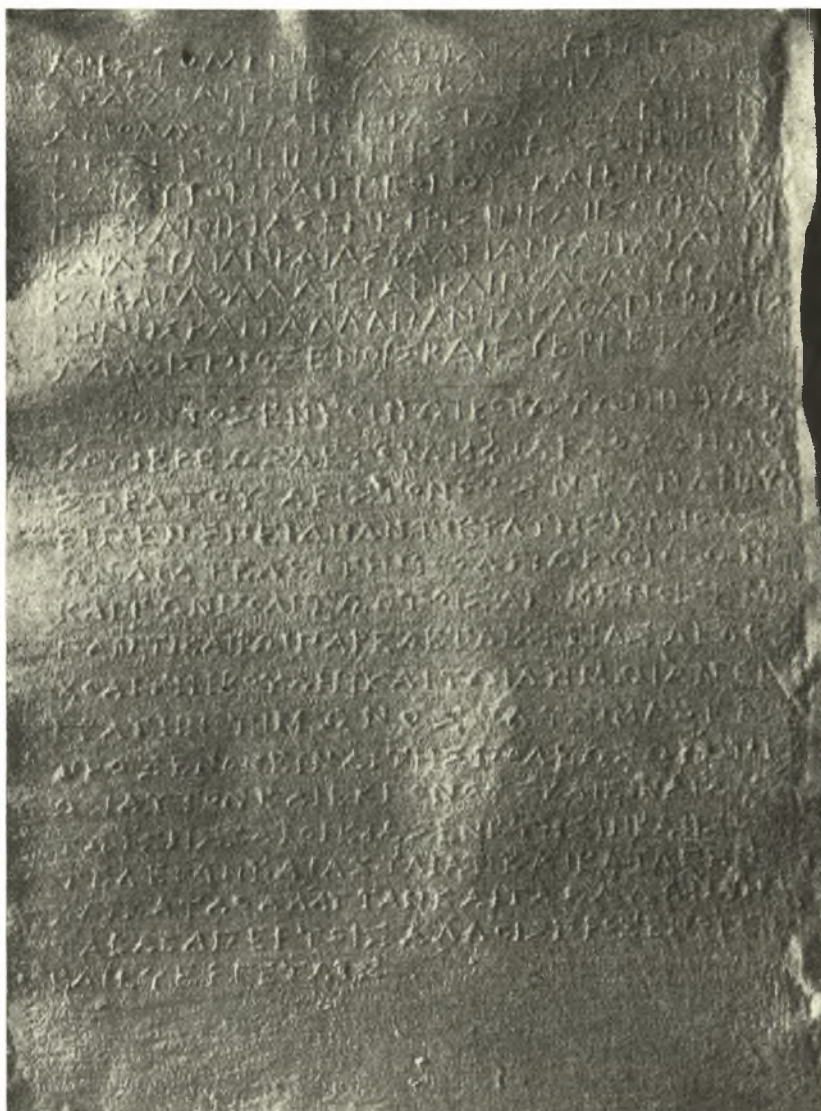
- Ἀριστομένης Μειλίχου εἶπεν·
δεδοχθαι τεῖ βουλευῖ καὶ τῶι δήμῳ
Ἀπολλόθεμιν Πρασίδα Βυζάντιον
πρόξενον εἶναι τῆς πόλεως Ὠρωπίων
5 καὶ αὐτὸν καὶ ἐγγόνους· καὶ εἶναι αὐτῶι
γῆς καὶ οἰκίας ἔνκτησιν καὶ ἰσοτέλειαν
καὶ ἀσυλίαν καὶ ἀσφάλειαν καὶ κατὰ γῆν
καὶ κατὰ θάλατταν καὶ πόλεμον καὶ εἰ
ρήνης καὶ τἄλλα πάντα καθάπερ τοῖς
10 ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις.

8.

- Ἀρχοντος ἐν κοινῶι Βοιωτῶν Ἰππάρ
χου, ἱερέως δὲ τοῦ Ἀμφιαράου Δημο
στράτου, Ἀριστόνους Μενάνδρου
εἶπεν. Ἐπειδὴ Ἀντικράτης εὖνους
5 ὢν διατελεῖ τῇ πόλει Ὠρωπίων
καὶ τῶν πολιτῶν τοῖς δεομένοις ἐμ
παντὶ καιρῶι παρέχεται χρείας· δεδο
χθαι τῇ βουλῇ καὶ τῶι δήμῳ Ἀντι
κράτην Τίμωνος Λυσιμαχέα
10 πρόξενον εἶναι τῆς πόλεως Ὠρωπί
ων αὐτὸν καὶ ἐγγόνους· καὶ εἶναι αὐ
τῶι γῆς καὶ οἰκίας ἔνκτησιν καὶ ἰσο
τέλειαν καὶ ἀσυλίαν καὶ κατὰ γῆν
καὶ κατὰ θάλατταν καὶ τὰ ἄλλα π[ά]ν
15 τα καθάπερ τοῖς ἄλλοις προξένοις
καὶ εὐεργέταις.

Τὸ βάθρον ἔφερε τὸν ἀνδριάντα τοῦ Δάσωνος υἱοῦ τοῦ Εὐκρίτου, συζύγου
τῆς Ὑπαγόρας καὶ πάππου τοῦ νεωτέρου Εὐκρίτου, ἦτο δὲ ἀνάθημα τῆς συζύ
γου καὶ τοῦ ἐγγονοῦ εἰς τὸν Ἀμφιάραον.

Τοῦτον κατεσκεύασεν ὁ Ἀθηναῖος Ἡρόδωρος, υἱὸς τοῦ Σθένειδος¹, γνωστὸς καὶ ἐξ ἄλλης ὑπογραφῆς του ἐν Ἀμφιαρείῳ (IG VII 315). Οὗτος εἰργάσθη ἐκεῖ, ὥς ὁ πατὴρ του, ὁ ὁποῖος εἶχε κατασκευάσει κατ' ἐντολὴν τοῦ βασιλέως τῆς Θρά-

Εἰκ. 6. Ὁρωπίων προξενία Ἀπολλοθέμει Πρασίδα Βυζαντίῳ καὶ Ἀντικράτει Τίμωνος Λυσιμαχεῖ.

κης Λυσιμάχου τὸν ἀνδριάντα τῆς Ἀδείας, συζύγου τοῦ ἀδελφοῦ του Αὐτοδίκου (IG VII 279) κατὰ τὴν χρονικὴν περίοδον μεταξὺ 287-281 π.Χ. Ἐπειδὴ ὁ ἀνδριὰς οὗτος εἶναι τὸ τελευταῖον γνωστὸν ἔργον τοῦ Σθένειδος (BIEBER ἐν THIEME BECKER, Lexik. XXXII σ. 35), εἶναι δυνατόν νὰ εἶχεν ἐργασθῇ ὁ Ἡρόδωρος ἐν Ἀμφιαρείῳ καὶ ζῶντος ἔτι τοῦ πατρὸς του διὰ τὸν ἀνδριάντα τοῦ Εὐκρίτου,

¹ KIRCHNER, PA 6528. Κατὰ τὸν PFUHL, RE III A ἐν Λίνδῳ, δημοσιευθείσης ἐν Bull. Acad. Danem. 2480, εἰς τοῦτον ἀνήκει καὶ ἡ ὑπογραφή ἐπὶ βάσως 1906/07, 25.

τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιγραφὴ τῆς ἀναθέσεως, ἂν κρίνωμεν ἀπὸ τὰς μορφὰς τῶν γραμμάτων, χρονολογεῖται ἀσφαλῶς ἀπὸ τοῦ πρώτου τοῦ 3^{ου} π.Χ. αἰῶνος ἡμίσεος.

Τὸ ὄνομα Δάσων ἐπιχωριάζει ἐν Βοιωτίᾳ (IG VII 538. 2812. 2816. 2822. 2824. 2830) καὶ προφανῶς θὰ ἦτο οὗτος Ὡρώπιος, ἀφοῦ δὲν ἔχει ἀναγραφῇ ἐθνικόν.

Βραδύτερον ἐχαράχθη μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς τῆς ἀναθέσεως καὶ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ καλλιτέχνου τὸ ὑπ' ἀριθ. 6 ψήφισμα τῶν Ὡρωπίων, δι' οὗ τιμᾶται ὁ Ἀθηναῖος Διονύσιος υἱὸς τοῦ Νικάνδρου. Οὗτος δύναται νὰ εἶναι ἐκ τῆς ἰδίας οἰκογενείας μὲ τὸν Διονύσιον Ν[ικ]άν[δρου] Φλυέα τῆς ἐν IG II² 2468 στίχ. 10 ἐπιγραφῆς. Ὁ προτείνων Σώστρατος Ἀρίστωνος δὲν εἶναι γνωστὸς ἄλλοθεν.

Τὸ ψήφισμα τοῦτο θὰ ἐχαράχθη κατὰ τὸ τελευταῖον τοῦ 3^{ου} π.Χ. αἰῶνος τέταρτον. Πρὸς τοῦτο συνηγορεῖ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων. Εἰδικώτερον θὰ ἡδυνάμεθα νὰ εἴπωμεν κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη του, διότι εἰς τὸ ἀριστερὸν τοῦ βάθρου ἔχουν ἐπιγραφῇ τὰ ὑπ' ἀριθ. 7 καὶ 8 ψηφίσματα, ὧν τὸ δεύτερον χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς χρονικῆς περιόδου πρὸ τοῦ 205, γνωρίζομεν δέ, ὅτι μόνον ἀφοῦ εἶχεν ἐπιγραφῇ ἡ προσθία ὄψις τοῦ λίθου, ἐπεγράφετο ἡ ἀριστερὰ πλευρά του.

Ὁ προτείνων ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 7 ψηφίσματι Ἀριστομένης Μελίχου εἶναι γνωστὸς καὶ ἀπὸ τὰς ἐπιγραφὰς ἐν SYLL.³ 519 καὶ Ἀρχ. Ἐφημ. 1892 σ. 49 ἀρ. 79, εἰς τὴν δευτέραν τῶν ὁποίων ποιεῖται πρότασιν ὑπὲρ Αὐτοκλέους Αἰνησιδήμου Χαλκιδέως¹. Περὶ τοῦ γενεαλογικοῦ δένδρου τῆς οἰκογενείας εἰς ἣν ἀνήκεν ἰδὲ ΛΕΟΝΑΡΔΟΝ ἐν Ἀρχ. Ἐφημ. 1925/26 σ. 19.

Τὸ ὄνομα Πρασίδης ἀπαντᾷ καὶ ἐπὶ ἐπιγραφῆς τῆς ἐναντι τοῦ Ὡρωποῦ Ἐρετρίας, IG XII Suppl. 556 στίχ. 23. Περὶ τῶν παραλλήλων αὐτοῦ τύπων ἰδὲ ΠΑΠΑΔΑΚΙΝ ἐν Ἀρχ. Δελτ. 1915 σ. 158.

Ὁ ἄρχων τοῦ κοινοῦ τῶν Βοιωτῶν Ἰππαρχος, τοῦ ἐπομένου ὑπ' ἀριθ. 8 ψηφίσματος, ἀπαντᾷ καὶ ἐπὶ τῶν ψηφισμάτων ἐν IG VII 261. 295 (ἐν οἷς ἐκ παραλλήλου ἀναγράφεται καὶ ὁ ἄρχων τῶν Ὡρωπίων Ἐρμόδωρος), 2814 καὶ Ἀρχ. Δελτ. 1923 σ. 205. Χρονολογεῖται κατὰ τὴν BARRATT, JHS LII, 1932, σ. 114, ἀπὸ τῆς χρονικῆς περιόδου μετὰ 212-205, τὸν FRYEL, Polybe σ. 73 ἀπὸ τῶν ἐτῶν μετὰ 230(:)-207.

Ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀμφιαράου Δημόστρατος ἀπαντᾷ καὶ ἐν IG VII 261. 295.

Ὁ προτείνων Ἀριστόνους Μενάνδρου δὲν εἶναι γνωστὸς ἄλλοθεν.

9.

Στήλη λευκοῦ μαρμάρου μετ' αἰτώματος, ἀκεραία. Εὐρέθη πρὸ τοῦ ναοῦ (Πρακτ. 1927 σ. 31). Ὑψος ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ τριγώνου 065, πλάτος ἄνω 031,

¹ Τὸ τελευταῖον τοῦτο ψήφισμα χρονολογεῖται ἀφ' ἱερέως τοῦ Ἀμφιαράου Σπινθάρου, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν BARRATT, JHS LII, 1932, σ. 108 σημ. 216 ἤσκησε τὸ λειτουργημά του κατὰ τὴν χρονικὴν περίοδον μετὰ τὸ ἔτος 202 π.Χ., κατὰ τὸν FRYEL, Polybe σ. 49, μετὰ τῶν ἐτῶν 219-200 περίπου. Ὑπάρχει ἐν τούτοις μία ἐπιγραφικὴ μαρτυρία, ἡ ὁποία ἀπαγορεύει, νομίζω, νὰ κατέλθωμεν εἰς τὰ τελευταῖα τοῦ 3^{ου} π.Χ. αἰῶνος ἔτη. Ὁ Αὐτοκλῆς Αἰνησιδήμου δηλαδὴ «φίλος ὦν

τοῦ βασιλέως Δημητρίου» ἐτιμήθη παρὰ τῶν Δηλίων διὰ προξενίας κλπ. κατὰ τὴν χρονικὴν περίοδον μετὰ 239-229 π.Χ. (IG XI 4, 679. 680). Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἰδίαν περίπου ἐποχὴν ἐτιμήθη καὶ ὁ υἱὸς του Αὐτοκλῆς Αὐτοκλέους (IG XI 4, 681. 682. 1194. - BCH XXXIV, 1910, σ. 374). Ὁ υἱὸς θὰ ἦτο κατὰ ταῦτα ἀρκετὰ ὥριμος ἤδη κατὰ τὸν ὥς ἄνω χρόνον καὶ συνεπῶς θὰ εἶναι δύσκολον νὰ φαντασθῶμεν, ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ αἰῶνος ἐπέζη ἀκόμη ὁ πατήρ.

κάτω 034, πάχος 007. Ἐπὶ τῆς κατενώπιον πλευρᾶς φέρει τὴν ἐπιγραφὴν:

Ἐρ[άτ(;)]ων εἶπεν. Ἐπειδὴ Ἀγνόδημος
 Θαργηλίου Ἀθηναῖος διατελεῖ εὐνου[ς]
 καὶ χρήσιμος τῇ πόλει· δεδόχθαι τῷ δήμ[ωι]
 εἶναι αὐτὸν προξενον καὶ εὐεργέτην τῇ[ς πό]
 5 λεως Ὀρωπίων καὶ αὐτὸν καὶ ἐκγόρους· καὶ δ[εδό]
 σθαι αὐτοῖς γῆς καὶ οἰκίας ἐνκτησιν καὶ ἀ[σ]
 φάλειαν καὶ ἀσυλίαν καὶ πολέμον καὶ
 εἰρήνης καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλα[τ]
 ταν καὶ ἰσοτέλειαν καὶ τᾶλλα πάντα κ[α]
 10 θάπερ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐερ
 γέταις· ἀναγράφαι δὲ τὸ ψήφισμα τοὺς πο
 λεμάρχους ἐν στήλῃ λιθίνῃ καὶ στήσαι
 ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀμφιαρέου, ὅπου ἂν δοκῇ[ι]
 ἐν καλλίστῳ εἶναι.

Ἡ ἐπιγραφὴ, ἂν κρίνωμεν ἀπὸ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων ἐν ἀντιπαραβολῇ πρὸς ἄλλα ἐπὶ λίθων γραπτὰ κείμενα ἐξ Ἀμφιαρείου, χρονολογεῖται ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ 3^{ου} π.Χ. αἰῶνος.

Τὸ ὄνομα τοῦ προτείνοντος εἶναι δύσκολον νὰ συμπληρωθῇ μετὰ βεβαιότητος, διότι μόνον τὸ πρῶτον καὶ τὰ δύοτελευταῖα γράμματα ἀναγιγνώσκονται ἀσφαλῶς.

Τὸ Θαργήλιος δὲν ἀπαντᾷ, καθ' ὅσον γνωρίζω, ἐπὶ τῶν ἀττικῶν ἐπιγραφῶν. Εὐρίσκομεν ὅμως ἐπὶ ἐπιγραφῆς ἐκ Μεγάρων Ἀρίστανδρος Θαργηλίου Ἀλικαρνασεύς (IG VII 14 στίχ. 7) καὶ Ταργήλιος Ὀρώπιος ἐν IG VII 3498 στίχ. 32. 46. Περὶ τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ ἰδὲ BECHTEL, HP σ. 526. Περὶ τῶν πολεμάρχων ἐν Ὀρωπῷ πρβλ. IG VII 298 στίχ. 21, 351 (= Ἀρχ. Ἐφημ. 1892 σ. 43) στίχ. 14, 4256, 4257, 4263 στίχ. 27, ἀνωτέρω σ. 167.

10 - 11.

Στήλη λευκοῦ μαρμάρου μέτ' αἰτώματος καὶ ἀκρωτηρίων, ἀκεραία. Ὑψ. 1 μ., πλάτ. ἄνω 032, κάτω 036, πάχ. 012. Θὰ εὐρέθῃ ὑπὸ τοῦ ἀνασκαφέως προφανῶς εἰς μέρος ἔνθα ὑπῆρχεν ὕδωρ, τὸ ὅποῖον ἔχει ἀφήσει ἐπὶ ταύτης παχὺ στρώμα ἀπὸ «πουρί». Τοῦτο, ὥς καὶ τὸ ὅτι τὰ γράμματα ἔχουν χαραχθῇ ἀβαθῶς, δυσκολεύουν πολὺ εἰς τὴν ἀνάγνωσίν των. Ἐπὶ τῆς προσθίας πλευρᾶς φέρει δύο ἐπιγραφάς, ὧν τὸ κείμενον ἔχει οὕτω:

10.

Ἐπὶ ἱερέως Ἀριστάνδρου, Ἀλαλκομεν[εῖ]
 ον, Πίργης Ἀρχιππίδου εἶπεν. Ἐπειδὴ Πύ[λ]
 λος εὐνους ὧν διατελεῖ τεῖ πόλει Ὀρω
 πίων καὶ τῶν πολιτῶν τοῖς χρεῖαν ἔχον
 5 σιν ἐμ παντὶ καιρῷ τὸ συμφέρον πράτ

- τει· δεδόχθαι τεῖ βουλευῖ καὶ τῶι δήμῳ
Πύλλον Δάζον ΑΛ . . . Ν πρόξενον εἶναι
 τῆς πόλεως Ὀρωπίων αὐτὸν καὶ ἐκγό-
 νους· καὶ εἶναι αὐτοῖς γῆς καὶ οἰκίας ἔγ-
 10 κτησιν καὶ ἰσοτέλειαν καὶ ἀσυλίαν καὶ
 ἀσφάλειαν καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατ-
 ταν καὶ πολέμου καὶ εἰρήνης καὶ τὰλ-
 λα πάντα [κα]θάπερ τοῖς ἄλλοις προξέ-
 νοις καὶ εὐεργέταις.

11.

- Ἐπὶ ἱερέως Ἀριστάνδρου, Ἀλαλκομενείου,
 Ὀρωπόδωρος Θεοζότου [εἶπ]εν. Ἐπειδὴ Πλά-
 τυρ [εὔ]ρους ὦν διατ[ελεῖ τ]ε[ῖ] π[ό]λει Ὀρωπί-
 ων καὶ τῶν πολιτῶν [τοῖς] χ[ρ]εῖ[αν] ἔχουσιν
 5 ἐμ παντὶ καιρῷ τὸ συμφέρον προ[ά]τει
 δεδόχθαι τεῖ βουλευῖ καὶ τῶι δήμῳ Πλά-
 τυρα Δάζον ΑΛ . . ΙΟΝ πρόξενον εἶναι τῆς
 πόλεως Ὀρωπίων αὐτὸν καὶ ἐκγόνους·
 καὶ εἶναι αὐτοῖς γῆς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν
 10 καὶ ἰσοτέλειαν καὶ ἀσυλίαν καὶ ἀσφάλει-
 αν καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν καὶ
 πολέμου καὶ εἰρήνης καὶ τὰλλα πάντα
 καθάπερ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐ-
 εργέταις.

Τὰ ψηφίσματα διὰ τοὺς δύο ἀδελφοὺς ἐξεδόθησαν μὲν κατὰ τὸν ἴδιον μῆνα, ἀλλ' ἡ σχετικὴ πρότασις δὲν ἔγινε καὶ διὰ τοὺς δύο ἀπὸ τὸ ἴδιον πρόσωπον.

Δυστυχῶς οὔτε εἰς τὸ πρῶτον, ἀλλ' οὔτε καὶ εἰς τὸ δεύτερον ψήφισμα ἀνα-
 γινώσκεται τὸ ὄνομα τῆς πόλεως ἐξ ἧς κατήγοντο. Ἐὰν τὰ σωζόμενα ἔχνη γραμ-
 μάτων ἀνεγνώσθησαν ἐπιτυχῶς, οὗτοι δύνανται νὰ ᾔσαν πολῖται τῆς γνωστῆς ἐν τῇ
 παραλίᾳ τῆς Ἀκαρνανίας, καὶ ἔναντι τῆς Λευκάδος πόλεως Ἀλυζίας. Πάντως
 πατρίς των δύνανται νὰ θεωρηθῇ μετὰ βεβαιότητος ἡ βορειοδυτικὴ Ἑλλάς, διότι
 ἐκεῖ ἐπιχωριάζουν τὰ ὀνόματά των, ἦτοι:

Πύλλος. Τὸ ὄνομα εἶναι ἰλλυρικόν (;) καὶ εὔρηται ἐπὶ ἐπιγραφῆς ἐκ Μελαίνης
 Κορκύρας ἥδη κατὰ τὸν 4^{ον} π.Χ. αἰῶνα, SYLL.³ 144 στίχ. 2 *Πύλλον καὶ τοῦ*
ὑοῦ Δάζον. Ὡσαύτως ἐπὶ ἐπιγραφῆς ἐκ Ναρθακίου, IG IX 2, 89 στίχ. 29 (=SYLL.³
 674) *τῶν περὶ Πύλλον Μακε*/[δόνων]. Τέλος ἐπὶ νομισμάτων τῆς Ἀπουλίας, MION.
 I σ. 130 ἀριθ. 304, σ. 133/34 ἀριθ. 332-33.

Πλάτωρ¹. Τὸ ὄνομα εἶναι χαραγμένον καὶ ἐπὶ μολυβδίνου βάρους ἐκ Ruono, Röm. Mitt. XII, 1897, σ. 224.

Δᾶζος. Εὗρηται συχνὰ ἐπὶ θεσσαλικῶν ἐπιγραφῶν ὡς ὄνομα δούλου, IG IX 2, 553 στίχ. 13: Ἀρχ. Ἐφημ. 1917 σ. 124 ἀριθ. 339 στίχ. 3, 1924 σ. 157 ἀριθ. 400 στίχ. 4.5, σ. 174 ἀριθ. 407 στίχ. 9.11: Πολέμων Δ' σ. 163 ἀριθ. 300. Καὶ Δαζίς, ΚΑΤΑΛ. ΜΟΥΣ. ΒΟΛΟΥ (1909) σ. 300 ἀριθ. 86. Κατὰ τὸν ΑΡΒΑΝΙΤΟΠΟΥΛΟΝ, Ἀρχ. Ἐφημ. 1917 σ. 125, 1924 σ. 162 καὶ τὸν ΚΡΑΗΕ, Altilyrische Personennamen [Heidelberg 1929] εἶναι ὄνομα ἰλλυρικόν.

Ὁ ἱερεὺς Ἀρίστανδρος ἀπαντᾷ διὰ πρώτην φορὰν. Ὁ Πίργης Ἀρχιππίδου εἶναι γνωστός, ὡς προτείνων ἐπίσης, καὶ ἐκ δύο ἄλλων ψηφισμάτων ἐξ Ἀμφιαρείου, IG VII 303: Ἀρχ. Ἐφημ. 1892 σ. 45 ἀριθ. 75. Τὸ δεύτερον τῶν ψηφισμάτων τούτων χρονολογεῖται ἀπὸ ἱερέως Ἀθηνόδωρου καὶ ἔχει χαραχθῆ ἐπὶ λίθου, ἐφ' οὗ προηγεῖται ψήφισμα ἐκδοθὲν ἐπὶ ἱερέως Ὀλύμπιχου. Ὁ Ὀλύμπιχος κατὰ τὴν BARRATT, ἔ.ἀ. σ. 114, διετέλεσεν ἱερεὺς ἀρχομένου τοῦ 2^{ου} π.Χ. αἰῶνος. Πόση χρονικὴ ἀπόστασις ἐμεσολάβησεν ἀπὸ τῆς ἐγγραφῆς τοῦ πρώτου μέχρι τῆς ἐγγραφῆς τοῦ δευτέρου ψηφίσματος δὲν εἶναι γνωστόν, ἀφοῦ εἶναι ἄγνωστα τὰ ἔτη, κατὰ τὰ ὁποῖα οἱ Ὀλύμπιχος καὶ Ἀθηνόδωρος διετέλεσαν ἱερεῖς τοῦ Ἀμφιαράου. Κατὰ τὸ ἔτος ὅμως καθ' ὃ ἱερεὺς τοῦ Ἀμφιαράου ἦτο ὁ Ἀρίστανδρος προτείνων ἐπὶ τῶν ἀπασχολούντων ἡμᾶς ψηφισμάτων πλὴν τοῦ Πίργου εἶναι καὶ ὁ Ὠρωπόδωρος Θεοζότου. Πίργης λοιπὸν καὶ Ὠρωπόδωρος ἦσαν σύγχρονοι. Ὁ Ὠρωπόδωρος εἶναι γνωστός, ὡς προτείνων, καὶ ἐκ 4 ἄλλων ψηφισμάτων ἐξ Ἀμφιαρείου, ἥτοι τῶν ἐν IG VII 246. 251, 254. 255. Τὸ πρῶτον τούτων χρονολογεῖται κατὰ τὴν BARRATT, ἔ.ἀ. σ. 114, ἀπὸ τοῦ ἔτους 226 (c), τὸν FRYEL, Polybe σ. 73, μεταξύ 230 (i)-212, τὸ τελευταῖον κατὰ τὴν BARRATT, ἔ.ἀ. σ. 115, ἀπὸ τοῦ ἔτους 204, τὸν FRYEL, Polybe σ. 74, μεταξύ 219-205. Τὴν ἐπιγραφὴν μας ὅμως θὰ ἐδυσκολεύετο πολὺ ὁ ἐπιγραφικός, ἔχων ὡς τεκμήρια τὴν μορφὴν καὶ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων, νὰ χρονολογήσῃ ἀπὸ τοῦ τελευταίου τοῦ 3^{ου} π.Χ. αἰῶνος τετάρτου. Ἡ λοιπὸν θὰ πρέπη νὰ θεωρήσωμεν τὰς ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς μας προτάσεις ὡς τὰ παλαιότερα δείγματα πολιτικῆς δραστηριότητος τοῦ Πίργου καὶ τοῦ Ὠρωποδώρου, ἢ νὰ ἀναθεωρήσωμεν τὰς γνώμας μας ὡς πρὸς τὴν χρονολόγησιν τῶν λοιπῶν ψηφισμάτων, ἐφ' ὧν οὗτοι τυγχάνουν προτείνοντες, μεταθέτοντες αὐτὰ εἰς πρωιμοτέρους χρόνους.

12.

Πλάξ φαιοῦ τιτανολίθου συγκολληθεῖσα ἐκ δύο τεμαχίων. Ἀπὸ ταύτην ἐλλείπει τὸ ἄνω ἀριστερὸν καὶ τὸ δεξιόν. Ὑψ. 016, σφζόμ. πλάτ. 024, σφζόμ. πάχ. 012. Εἶναι πιθανῶς τμήμα βάσεως, ἢ ὁποῖα ἔφερεν ἄλλοτε ἀνάθημα, διότι ἡ ὀπισθία

1 Ἐπ' εὐκαιρίᾳ σημειῶνω, ὅτι τὸ ὄνομα εὗρηται καὶ ὑπὸ ἄλλην μορφὴν ἐπὶ ἐπιγραφῆς ἐξ Ἀμφιαρείου (IG VII 282 στίχ. 1.2). Τοῦτο ἀνεγνώσθη καὶ ἀπεδόθη καλῶς ὑπὸ τοῦ ΛΕΟΝΑΡΔΟΥ ἐν Ἀρχ. Ἐφ. 1891 σ. 111, ἥτοι Πλάτωρ καὶ ὄχι Πλάτων καὶ Πλάτορα

καὶ ὄχι Πλάτωνα, ὡς ἔχει ὁ DITTENBERGER εἰς τὸν κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος ἐκδοθέντα τόμον τῶν βοιωτικῶν ἐπιγραφῶν. Τὴν ἐκδοσιν δὲ τοῦ Dittenberger μόνον θὰ εἶχεν ὑπ' ὄψει του ὁ ΚΡΑΗΕ καὶ δὲν περιέλαβε καὶ τοῦτον εἰς τὰς σελίδας 92-93 τοῦ βιβλίου του.

πλευρὰ ἔχει τόρμον δυσανάλογον πρὸς τὰς σημερινὰς διαστάσεις τοῦ λίθου, διὰ τὴν ἔνθεσιν χαλκίνου πιθανῶς ἀντικειμένου. Ἐπὶ τῆς προσθίας πλευρᾶς φέρει τὴν ἐν εἰκόνι 7 ἐπιγραφὴν :

Εἰκ. 7. Ἐπιγραφὴ ἐξ Ἀμφιαρείου.

— — — — — Παμόνου Ὁρωπ[ιο.]
 — — — — — περιδος Διον[υσοδ]
 ὠρον ^{ca 3} σιας ἀνέθηκε καὶ ἀ[νέσ]
 τησεν τὰ καταλιφθέντα ὑπὸ Ε[...]
 5 δος ἀναθέματα Ἀμφιαράω. Ἐπ[ιμε]
 λητοῦ Φανοδίκου Φυλασίου, γ[ραμ]
 ματέως Ζωπύρον Κητίου.

Στίχ. 3. Τὰ πρῶτα μετὰ τὸ κενὸν γράμματα εἶναι ὑπολείμματα λέξεως δηλούσης πιθανῶς ὑπούργημα.

Στίχ. 4/5 Ἐ[λπί(:)]δος.

Αὕτη, ἂν κρίνωμεν ἀπὸ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων, χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 3^{ου} μ.Χ. αἰῶνος καὶ ἐπιβεβαιοῖ ἄλλας μαρτυρίας περὶ τῆς κατοχῆς τοῦ Ὁρωποῦ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων. Ἀπὸ τοῦ τέλους δηλαδὴ τοῦ 4^{ου} ἢ τῶν ἀρχῶν τοῦ 3^{ου} π.Χ. αἰῶνος (ιδεῖ ἀνωτέρω σ. 3) ἡ πόλις ἦτο βοιωτική. Ὡς τοιαύτην τὴν ἀναφέρει ἀκόμη ὁ ΣΤΡΑΒΩΝ (C 391). Ὁ σύγχρονός του ἐν τούτοις Τ. LIVIUS, XLV 27, χαρακτηρίζει ταύτην ὡς «*Ororum Atticae*». Ὡς ἀττικὴν τέλος τὴν ἀναφέρουν καὶ οἱ ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ, I 34,1 καὶ ΦΛ. ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ, Τυαν. Ἀπολλ. II,37. Εἰς τὴν φιλολογικὴν παράδοσιν προστίθενται αἱ ἐπιγραφικαὶ μαρτυρίαι, ἧτοι αἱ ἐν IG II² 2193 στίχ. 28, 2196 στίχ. 12, 2197 στίχ. 9, 2208 στίχ. 109, 2237 στίχ. 58, 2242 στίχ. 39 ἀττικαὶ ἐπιγραφαί, ἐφ' ὧν ἀναφέρονται ἀγωνοθέται τῶν Ἀμφιαρείων καὶ χρονολογοῦνται ἀπὸ τῆς χρονικῆς περιόδου μεταξύ 200-242/43, ὡς καὶ ἡ ἡμετέρα ἐπιγραφὴ, ἐφ' ἧς οἱ Ἀθηναῖοι ἀναφέρονται μὲ τὰ δημοτικά των.

Διὰ τὸν τρόπον διοικήσεως τῆς πόλεως ἔχει σημασίαν ἡ μνεῖα τοῦ ἐπιμελητοῦ. Ἐπιμεληταὶ τυγχάνουν γνωστοὶ ἀπὸ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀμφιαράου, ἀλλὰ πλείονες τοῦ ἐνός, ὡς συναρχία, ἐπὶ τῶν ἐπιγραφῶν ἐν IG VII 4252 στίχ. 23 ἐξ. (καὶ παραδοῦναι τὸν στέφανον π/οησάμενον τοῖς ἐπιμεληταῖς ἀνα/θεῖναι εἰς τὸ ἱερὸν τοὺς δὲ ἐπιμε/λητὰς ἀνειπόντας τὰ ἐρηφισμένα/τῶι δήμῳ ἐν τῶι ἱερῶι ἀναθεῖναι/τὸν στέφανον τῶι θεῶι) καὶ 4255 στίχ. 31 ἐξ. (παρέξουσιν/ὅσων ἂν προσδεῖ οἱ ἐπιμεληταὶ πρὸς τῶι ἔργῳ). Καὶ αἱ δύο αὗται ἐπιγραφαὶ χρονολογοῦνται ἀπὸ τῆς ἐποχῆς κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ διοίκησις τοῦ Ἱεροῦ ἦτο εἰς χεῖρας τῶν Ἀθηναίων. Εἰς τὴν πρώτην περιπτώσιν ἔργον των ἦτο ἡ ἀνάθεσις τοῦ στεφάνου εἰς τὸ Ἱερὸν καὶ ἡ ἀνακή-

ρυξίς τῶν ἐψηφισμένων, εἰς τὴν δευτέραν ἢ παροχὴ λίθων εἰς τὸν μισθωτὴν τῆς κατασκευῆς τοῦ λιθίνου ὀχετοῦ. Ὑπάρχουν πλὴν τούτων ἀφιερώματα ἐπιμελητῶν οὐχὶ ὅμως ὡς συναρχίας, ἀλλὰ ἀτόμων, IG VII 3498 στίχ. 27. 33. 64, 436, μίαν δὲ φορὰν ἀναφέρεται, 453, ἐπιμελητῆς ἱερῶν.

Ἐν προκειμένῳ ἡ προᾶξις περὶ ἧς ἀναφέρει ἡ ἐπιγραφὴ χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ ἐπιμελητοῦ καὶ τοῦ γραμματέως. Ἐὰν πρόκειται περὶ τοῦ παλαιοῦ θεσμοῦ τῶν ἐπιμελητῶν, διατὶ ἐμειώθη ὁ ἀριθμὸς των; Διατὶ δὲν ἀναφέρεται τὸ ὄνομα πατρός; Διατὶ χρονολογεῖται ἀπὸ τούτων καὶ ὄχι τοῦ ἱερέως τοῦ Ἀμφιαράου; Πρόκειται μήπως εἰς τὰς δύο παλαιότερας περιπτώσεις περὶ συναρχίας κατασταθείσης *ad hoc*;

Ἡ πιθανώτερα, νομίζω, ἐρμηνεία εἶναι, ὅτι ἔχομεν καὶ διὰ τὸν Ὁρωπὸν περίπτωσιν ὁμοίαν μὲ ἐκείνην τῆς Δήλου (P. ROUSSEL, Délos colonie athénienne σ. 97 ἐξ.), Δήμνου κλπ., ὅτι δηλαδὴ ὁ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ κεφαλῆς τῆς διοικήσεως τῆς πόλεως καὶ τοῦ Ἱεροῦ καθιστάμενος ἐλέγετο ἐπιμελητῆς. Ἀπὸ τούτου, ἐνιαυσίου πιθανῶς ὄντος, ἐχρονολογεῖτο¹.

13-14.

Λευκοῦ μαρμάρου τετραγωνικὸν βάθρον ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔχουν ἐκκρουσθῇ τὰ ἄκρα τῆς ἄνω ὀριζοντίας πλευρᾶς πέριξ. Ἐλλείπουν ὀπαὶ συνδετήρων. Εὐρέθῃ ὑπὸ ΛΕΟΝΑΡΔΟΥ ἐγγὺς τῆς Κρήνης (Πρακτικὰ 1904 σ. 27: 1906 σ. 84). Ὑψος 067, πλάτ. 074, πάχ. 041. Ἐπὶ τῆς κατενώπιον πλευρᾶς ἔχουν χαραχθῇ αἱ ἐπὶ τῆς εἰκόνος 8 ἐπιγραφαί, ἧτοι:

13.

Μειδίας Κηφισοδώρου, Ἀ
Ἀμφιαρά

Ὑπὸ ταύτην, καὶ εἰς ἀπόστασιν 002, ἡ ἐπιγραφὴ ὑπ' ἀριθμ.

14.

...ρίωνος ἄρχοντος Βοιωτοῖς· βοιωταρχούντων Κηφισοδώρου Χάρητος Θηβαίου,
Μηλίου

...στοδήμου Ὀπουντίου, Εὐαρχίδου Πτωϊοτίμου Ἀκραιφιέως, Λυσάνδρου Φανο
στράτου Ὁρωπίου,

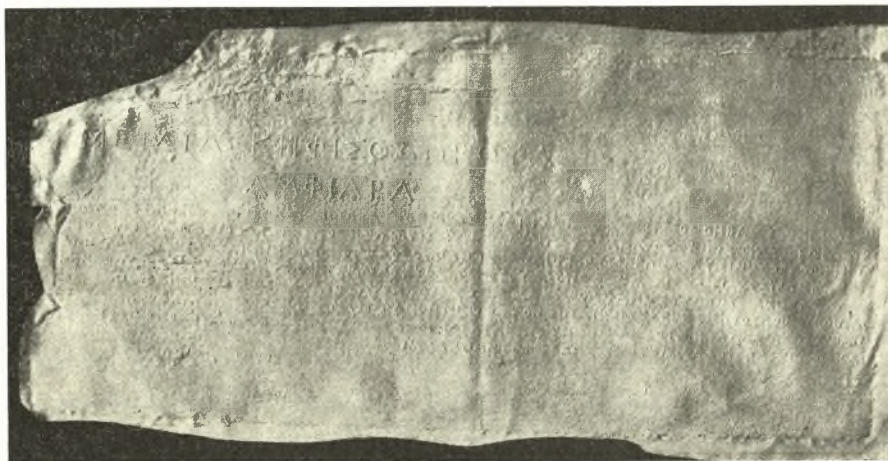
[Θη]βαγγέλου Ἰσμηνίου Θεσπιέως, Διογένου Οἰνίωνος Ταναγραίου, Θίβρωνος
Λυσίου Ὁρχομενίου,

.. μοκρίτου Ε ^{ca} ⁶ . . . ου Θισβέως, γραμματέοντος Εὐρυφάντος Καλλίφρονος
Χαιρωνέως· *vac.*

5 [μηνὸς Πανάμ]ον· ἐπε[ψ]ήφισε Κηφισόδωρος Χάρητος· Λύσανδρος Φανοστράτου
ἔλεξεν· δεδό

¹ Περὶ τοῦ γραμματέως παρὰ τὸν ἐπιμελητὴν ἐν Δήλῳ ἰδὲ ROUSSEL, ἔ. ἀ. σ. 124.

[χθαι τ]ῶ[ι δ]ήμῳ Ὀφέλα Ὀφελίωνος Ἀμφιπολίτην πρόξενον εἶναι καὶ εὐεργέτην
τοῦ κοινοῦ Βοιωτῶν
αὐτὸν καὶ ἐγγόνους [καὶ εἶναι αὐτοῖς γῆς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν καὶ ἰσοτέλειαν
καὶ ἀσφάλειαν
καὶ ἀσυλίαν καὶ πολέμου καὶ εἰρήνης καὶ τὰλλα πάντα καθάπερ καὶ τοῖς ἄλλοις
προξένοις καὶ
εὐεργέταις τοῦ κοινοῦ τῶν Βοιωτῶν.

Εἰκ. 8. Βοιωτῶν προξενία Ὀφέλῃ Ὀφελίωνος Ἀμφιπολίτη.

Τὸ βάθρον ἔφερεν ἀρχικῶς — καὶ διὰ τοῦτο εἶχε προορισθῇ — τὸ ἀνάθημα τοῦ Ἀθηναίου Μειδίου, υἱοῦ τοῦ Κηφισοδώρου, τὸν δῆμον Ἀναγυρασίου. Τὰ γράμματα τοῦ δημοτικοῦ, πλὴν τοῦ πρώτου, ἔχουν ἀποξεσθῇ διὰ μεταλλικοῦ ἐργαλείου, ἐνῷ τῶν λοιπῶν διακρίνονται ἴχνη, πιστοποιοῦντα, ὅτι εἶχεν ἀναγραφῇ τοῦτο καὶ ὅχι τὸ ἐθνικόν. Ἔχουν ἀποξεσθῇ ἀκόμη τὰ δύο τελευταῖα γράμματα τοῦ ἐπομένου στίχου. Ἡ ἰδία περίπτωσις ἀποξέσεως δημοτικοῦ ὑπάρχει καὶ ἐπὶ ἄλλου βάθρου, ἐγγὺς τοῦ ἀνωτέρω κειμένου, ὃπερ ἔφερεν ἐπίσης ἀνάθημα, τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Μειδίου, Θρασυλόχου (κατωτέρω ὑπ' ἀριθ. 15). Ἦτοι, ἀμφότεροι οἱ ἀδελφοὶ εἶχον κάμει ἀναθήματα εἰς τὸ Ἀμφιάρειον καὶ τὰ δημοτικά τῶν ἔχουν ἀποξεσθῇ καὶ ἀπὸ τῶν δύο τὰς σχετικὰς ἐπιγραφάς. Οὗτοι ἀνῆκον εἰς εὖπορον οἰκογένειαν¹ καὶ εἶχον ἀναλάβει διάφορα λειτουργήματα ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ δεύτερον καὶ τρίτον τοῦ 4^{ου} π.Χ. αἰῶνος τέταρτον. Τὸ γενεαλογικὸν δένδρον τῆς οἰκογενείας ἰδὲ παρὰ KIRCHNER, PA 7347. 9719 ἐξ., ἐνθα καὶ αἱ σχετικαὶ πηγαί. Περὶ τοῦ Μειδίου ὄρα FIEHN ἐν RE XV σ. 334 ἐξ.

Ἡ μνεία τοῦ δημοτικοῦ, ἐν συσχετίσει πρὸς τοὺς χρόνους καθ' οὓς ὁ Μειδίας ἐζῆσεν, ἐντοπίζουσιν τὸ ἀνάθημά του εἰς τὴν χρονικὴν περίοδον μετὰ τὸ ἔτος

¹ Τὴν οἰκονομικὴν εὐμάρειάν των ἀποδεικνύουν, πλὴν τῶν ἄλλων μαρτυριῶν, καὶ αἱ ἐπιγραφαὶ ἐν IG II² 1582 στίχ. 44.82 (=Hesperia XIX, 1950, σ. 243): Hesperia X, 1941, σ. 16 στίχ. 49.51/2 (=XIX, 1950,

σ. 206), ἐφ' ὧν οὗτοι φέρονται ἀναμειγμένοι καὶ εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τῶν περὶ τὸ Λαύριον μεταλλείων. (Ὡς πρὸς τὸν Μειδίαν ἦτο τοῦτο γνωστὸν καὶ ἀπὸ τὸν ὁμώνυμον λόγον τοῦ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ, XXI, 167).

338 καὶ πρὸ τοῦ 322, περίοδον δηλαδὴ κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ Ἀθηναῖοι ἦσαν κύριοι τοῦ Ὀρωποῦ, εἰδικώτερον δὲ μεταξὺ 338 καὶ 330, ἔτος καθ' ὃ περίπου ἀπέθανεν ὁ Μειδίας.

Ἡ ἀπόξεσις τοῦ δημοτικοῦ ἐκ τοῦ βάθρου θὰ ἐγένετο μετὰ τὴν ἦτιαν τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν συμμάχων των παρὰ τὴν Κραννῶνα καὶ τὰ ἐπακολουθήσαντα πολιτικά γεγονότα, ἐν ἔτει 322 π.Χ., ὅταν δηλαδὴ οἱ Ὀρώπιοι ἀνέκτησαν τὴν αὐτονομίαν των.

Ἡ ἐπιγραφή τοῦ ἀναθήματος τοῦ Μειδίου ἔχει βεβαίως προσωπογραφικὴν κυρίως ἀξίαν, ἡ σημασία της ἐν τούτοις εἶναι μικρὰ ἐναντι ἐκείνης τῆς ἐπιγραφῆς, ἡ ὁποία εὗρηται ὑπ' αὐτήν.

Αὕτη, τιμητικὸν ψήφισμα τοῦ βοιωτικοῦ συνδέσμου, χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ ἄρχοντος τοῦ κοινοῦ τῶν Βοιωτῶν καὶ τῆς συναρχίας τῶν βοιωταρχῶν μετὰ τοῦ γραμματέως των. Μᾶς παρέχει πλήρη κατάλογον τῶν βοιωταρχῶν, ἐξαίρεσει τοῦ ἐκ Θίσβης, διότι κατὰ τὸ μέρος τοῦτο ἔχει φθαρῇ ἢ ἐπιφάνεια τοῦ λίθου.

Ἡ ἐπιγραφή εἶναι γεγραμμένη εἰς τὴν κοινήν, ἀντὶ τῆς βοιωτικῆς εἰς ἣν κατὰ κανόνα ἐγράφοντο τὰ προξενικά τοῦ Κοινοῦ ψηφίσματα (ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ, Ἀρχ. Ἐφημ. 1919 σ. 58).

Στίχ. 3. *Οἰνίων*. Τὸ ὄνομα ἀπαντᾷ διὰ πρώτην, καθ' ὅσον γνωρίζω, φορὰν. Πρόκειται περὶ ὀνόματος ἐκ τῆς ῥίξης *Φοινο* ἢ εἶναι μήπως σφάλμα τοῦ χαράκτου, ἀντὶ *Οἰωνίων*; Τὰ γράμματα πλὴν τοῦ τετάρτου ἀναγινώσκονται καλῶς.

Θίβρων. Τὸ ὄνομα εὗρηται διὰ πρώτην φορὰν ἐπὶ τῶν βοιωτικῶν ἐπιγραφῶν. Οὕτω θὰ συμπληρωθῇ πιθανῶς καὶ ἐν *Inschr. Magn.* 25 στίχ. 1. Δὲν ἔχει κατὰ ταῦτα δίκαιον ὁ *FEYEL*, *Contribution* σ. 8, νὰ ἀπορρίπτῃ διὰ τὸν λόγον τοῦτον (ὅτι δηλαδὴ τὸ ὄνομα δὲν εἶναι βοιωτικόν) τὴν ὑπὸ τοῦ *O. Kern* εἰς τὰς παρατηρήσεις του ἐπὶ τῆς ὥς ἄνω ἐπιγραφῆς προταθεῖσαν συμπλήρωσιν *Θίβρ[ωνος]*.

Στίχ. 5. Εἰς τὸ ἐν ἀρχῇ κενὸν 10 περίπου γραμμάτων συνεπλήρωσα [μηνὸς Πανάμ]ον, ἀφοῦ «οὐδεὶς ἄλλος μὴν ἀπαντᾷ ἐν ταῖς ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν ψηφισθείσαις προξενίαις τοῦ Ἀμφιαρείου» (ΛΕΟΝΑΡΔΟΣ, ἔ. ἀ. σ. 71: *FEYEL*, *Contribution* σ. 18).

Ὡς πρὸς τὴν χρονολόγησίν της. Ἐπειδὴ εἶναι μεταγενεστέρα τοῦ ἀναθήματος τοῦ Μειδίου, ἀναφέρεται δὲ ἐν αὐτῇ βοιωτάρχης Θηβαῖος, εἶναι προφανές, ὅτι ἡ ἐπιγραφή προέρχεται ἀπὸ τὴν χρονικὴν περίοδον μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Κασάνδρου ἀνίδρουσιν τῆς πόλεως καὶ τὴν ἐπακολουθήσανσαν ἀναδιοργάνωσιν τοῦ Κοινοῦ. Τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων ἐλέγχει πρῶτον τοῦ 3^{ου} π. Χ. αἰῶνος ἡμῖς. Τὸ ὄνομα τοῦ ἄρχοντος δὲν σφύζεται πλήρες, καὶ οὔτε βοηθεῖ ἢ περισωθεῖσα κατάληξις του, διότι δὲν ἀρμόζει αὕτη εἰς οὐδὲν τῶν γνωστῶν ὀνομάτων ἀρχόντων. Ἡ μνεῖα τοῦ ἐν τῷ 1/2^ῳ στίχῳ Ὀπουντίου θὰ ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ διὰ τὸν χρονολογικὸν προσδιορισμὸν τῆς περιόδου ἐντὸς τῆς ὁποίας εἶχεν ἀναγραφῇ τὸ ψήφισμα, ἐὰν ἦτο γνωστὸν πότε καὶ ἐπὶ πόσον χρόνον ὑπῆρξε τελοῦσα ἡ πόλις

εἰς τὸ κοινὸν τῶν Βοιωτῶν. Διότι γνωρίζομεν μόνον, ὅτι αὕτη ἦτο μέλος τοῦ Κοινοῦ κατὰ τὰ τέλη τοῦ 4^{ου} καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 3^{ου} αἰῶνος· μετὰ βραχυχρόνιον αὐτονομίαν προσεχώρησε καὶ πάλιν εἰς τὸ Κοινόν (πιθανῶς μεταξὺ 270-263) μέχρι τοῦ 245¹ καὶ πιθανῶς ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου διετέλεσε συντελοῦσα εἰς τοὺς Αἰτωλούς².

Ἡ προσωπογραφικὴ ἔρευνα βοηθεῖ ἐν τούτοις περισσότερον. Διὰ τρία πρόσωπα τῆς ἐπιγραφῆς γνωρίζομεν πότε περίπου ἔζησαν.

α) Ἐπὶ τῶν δελφικῶν ἐπιγραφῶν εὐρίσκομεν *Θηβάγγελον Ἰσμηνία Θεσπιέα*, ναοποιὸν κατὰ τὸ ἔτος 274/73 (;) (FD III 5, 93¹¹ στίχ. 6) καὶ *Θηβάγγελον ἱερομνήμονα*, ὡς ἐκπρόσωπον τῶν Βοιωτῶν εὐθύς μετὰ ταῦτα (SGDI 2515: FD III 1, 298. 473). Εἶναι πιθανόν, ὅτι καὶ εἰς τὰς δύο ὥς ἄνω περιπτώσεις πρόκειται περὶ τοῦ ἰδίου προσώπου, τὸ ὁποῖον ἀντιπροσώπευσε τὴν πατρίδα του καὶ τὸ ἔθνος του. Ἐξ ἴσου πιθανὸν εἶναι, ὅτι ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς μας [Θη]βάγγελος Ἰσμηνίου Θεσπιεύς εἶναι ὁ ἴδιος μὲ τὸν προηγούμενον. Δὲν φαίνεται δὲ πιθανόν, ὅτι οὗτος δύναται νὰ εἶναι ὁ ἴδιος μὲ τὸν ἐν Ἀρχ. Δελτ. 1931/32 σ. 40 παρ. 4^Α στίχ. 45/6 *παιδονόμον Θ[ειβ]άγγελον Ἰσμενίαο* ἐπὶ ἐπιγραφῆς ἐκ Θεσπιῶν, ἀφοῦ ἡ ἐπιγραφὴ ἐκείνη ἐχρονολογήθη ἀπὸ τὴν τελευταίαν τοῦ 3^{ου} π. Χ. αἰῶνος εἰκοσαετίαν.

β) Ὁ ἐξ Ἀκραιφίας *Εὐαρχίδης Πτωϊότιμον* εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι ἀδελφὸς τοῦ ἐπὶ τῆς IG VII 2716¹¹ στίχ. 8 ἐπιγραφῆς ἀναγεγραμμένου Εἰρωνος Πτωϊότιμου Ἀκραιφίως. Τὸ ὄνομα Πτωϊότιμος εἶναι σπανιώτατον. Ἡ ἐπιγραφὴ ἐκείνη χρονολογεῖται ἀπὸ Δορκύλου ἄρχοντος τοῦ κοινοῦ τῶν Βοιωτῶν καὶ περιέχει κατάλογον ἐκείνων, οἱ ὅποιοι «ἀπεγράψανθo ἐς ἐφήβων ἐν [θυ]ρεαφόροις». Κατὰ τὸν FEYEL, Polybe σ. 47, ὁ Δόρκυλος ἦτο ἄρχων τοῦ Κοινοῦ κατὰ τὴν χρονικὴν περίοδον μεταξὺ 250-245, κατὰ τὴν BARRATT, ἔ. ἀ. σ. 106, οὗτος ἦρξε κατὰ τὰ πρὸ τοῦ 265 ἔτη. Κατὰ τὸ ἔτος λοιπὸν κατὰ τὸ ὁποῖον οὗτος ἦτο ἄρχων, ὁ Εἰρων συνεπλήρωσε τὴν ἡλικίαν τοῦ ἐφήβου. Θὰ ἦτο πάντως νεώτερος τοῦ Εὐαρχίδου, καὶ ἂν ἀκόμη ὁ ὑπὸ τῆς Barratt προσδιορισμὸς τοῦ ἔτους καθ' ὃ ἦρξεν ὁ Δόρκυλος εἶναι ὀρθότερος.

γ) Ὁ τιμώμενος παρὰ τοῦ κοινοῦ τῶν Βοιωτῶν Ὀφέλας Ὠφελίωνος Ἀμφιπολίτης εἶναι προφανῶς τὸ ἴδιον πρόσωπον μὲ τὸν Ὀφέλαν Ὠφελίωνος Ἰσοτελῆ, πύλωρον τοῦ φρουρίου ἐν Ραμνοῦντι, ἀναφερόμενον ἐπὶ ἐπιγραφῆς ἐκ Ραμνοῦντος, ἡ ὁποία χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς χρονικῆς περιόδου μεταξὺ 263/62-256/55. Ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς δηλαδὴ ἐκείνης οἱ Ἰσοτελεῖς τιμῶσι τὸν στρατηγὸν Ἀπολλόδωρον, κατασταθέντα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἀντιγόνου Γονατᾶ καὶ χειροτονηθέντα ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων «ἐπὶ τὴν χώραν τὴν παραλίαν», ὁμοίως τὸν ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ κατασταθέντα ἐπιμελητὴν Ἐνδιον, ὡς καὶ τὸν [πυ]λωρὸν Ὀφέλαν Ὠφε-

¹ BUSOLT - SWOBODA, Gr. Staatsk. 1458: FEYEL, Polybe σ. 61.81.

² Ἡ ἐπιγραφὴ μας μὲ τὴν μνείαν τοῦ Ὀπουντίου ἐν αὐτῇ, δύναται νὰ εἶναι σύγχρονος μὲ τὰς ἐν IG

VII 393 (= Ἀρχ. Ἐφημ. 1919 σ. 79 ἀριθ. 114) καὶ Ἀρχ. Ἐφημ. 1919 σ. 75 ἀριθ. 107, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ εἰσηγησάμενος τὰ ψηφίσματα ἐκεῖνα, ἐκδοθέντα ἐπὶ Χαροπίνου ἄρχοντος τοῦ Κοινοῦ, εἶναι Ὀπούντιος.

λίωνος ἰσοτελῇ¹. Διὰ τοὺς δύο πρώτους ἔχομεν τὴν μαρτυρίαν τῆς ἐπιγραφῆς, ὅτι ἦσαν Ἀθηναῖοι. Ὁ στρατηγὸς εἶχεν ὑποδειχθῇ ὑπὸ τοῦ βασιλέως καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἀπλῶς ἐπεκύρωσαν τὴν ἐκλογὴν του. Ὁ ἐπιμελητὴς ἦτο ἔμπιστον πρόσωπον τοῦ στρατηγοῦ καὶ ἀσφαλῶς καὶ τοῦ βασιλέως. Διὰ τὸν πύλωρον γνωστὸν ἦτο μόνον, ὅτι ἦτο ξένος. Νῦν μανθάνομεν, ὅτι ἦτο Μακεδών, ἐξ Ἀμφιπόλεως. Τὸ λειτούργημά του ἐν Ραμνοῦντι ἦτο τὸ πλέον ἐμπιστευτικὸν καὶ φαίνεται, ὅτι ὁ Ἀντίγονος εἶχεν ἀναθέσει τὰς ἐπικαίρους στρατιωτικὰς θέσεις εἰς Μακεδόνες, πρόσωπα τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης του. Μακεδόνες πιθανῶς ἦσαν καὶ οἱ λοιποὶ ἰσοτελεῖς τῆς ἐπιγραφῆς, τμήματα στρατοῦ, ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ ἐβασίζετο ὁ βασιλεὺς διὰ τὴν τήρησιν τῆς τάξεως, ὡς καὶ τὴν συνοχὴν τῆς πειθαρχίας τῶν ἐντοπίων στρατευμάτων. Τοῦτον τὸν Ὀφέλαν, ἵνα κολακεύσῃ τὸν Ἀντίγονον ἢ καὶ διὰ πρᾶξιν αὐτοῦ τοῦ ἰδίου σχέσιν ἔχουσιν μὲ τὸν Ὠρωπόν—ἀφοῦ ὁ προτείνων εἶναι Ὠρώπιος—, ἐτίμησε τὸ κοινὸν τῶν Βοιωτῶν. Πότε ἐγένετο τοῦτο δὲν εἶναι δυνατόν νὰ προσδιορισθῇ μετ' ἀκριβείας. Ὡς *terminus post quem* εἶναι τὸ ἔτος 263, κατὰ τὸ ὅποῖον ἔληξεν ὁ ἀποκληθεὶς χρεμωνίδειος πόλεμος. Κατὰ τὸ φθινόπωρον δηλαδὴ τοῦ ἔτους τούτου αἱ Ἀθηναὶ παρεδόθησαν εἰς τὸν Ἀντίγονον καὶ ἐδέχθησαν φρουρὰς εἰς τὸν Πειραιᾶ καὶ τὸ Μουσεῖον. Ἀπὸ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ Ραμνοῦντος ἐμάθομεν, ὅτι ἐγκατάστασις φρουρῶν ἐγένετο καὶ εἰς ἄλλας περὶ τὰς Ἀθήνας ἐπικαίρους στρατηγικὰς θέσεις. Γνωρίζομεν ἐξ ἄλλου, ὅτι τὰς φρουρὰς τοῦ ταύτας ἀπέσυρεν ὁ βασιλεὺς ἐν ἔτει 256/55. Εἰς τὴν χρονικὴν λοιπὸν ταύτην περίοδον, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ὀφέλας ἦτο πύλωρος εἰς τὸν Ραμνοῦντα, θὰ ἐξεδόθη πιθανῶς τὸ ψήφισμα τοῦ κοινοῦ τῶν Βοιωτῶν.

Ὡς γνωστὸν μᾶς ἔχουν παραδοθῇ τρεῖς εἰσέτι πλήρεις κατάλογοι βοιωταρχῶν, ἥτοι παρὰ ΠΑΥΣΑΝΙΑ IX 13, 6-7, καὶ ἐν IG VII 2407. 2408. Καὶ παρὰ ΠΑΥΣΑΝΙΑ μὲν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐξιστορήσεως τῶν προηγηθέντων τῆς ἐν Λεύκτροις μάχης, ἐν IG VII δὲ ἐπὶ ἐπιγραφῶν ἐκ Θηβῶν, δι' ὧν ἀπονέμονται προξενία καὶ συναφεῖς τιμαί, εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν εἰς κάτοικον τῆς Καρχηδόνης, εἰς τὴν δευτέραν εἰς κάτοικον τοῦ Βυζαντίου. Ὁ πρῶτος κατάλογος χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ ἔτους 371, οἱ δύο ἄλλοι ἀπὸ τῶν ἐτῶν 366. 363².

Ἡ ἐν προκειμένῳ ἐπιγραφὴ διαφέρει κατὰ τὰ ἑξῆς ἀπὸ τὰς δύο ἄλλας—καὶ τὸν κατάλογον παρὰ ΠΑΥΣΑΝΙΑ—: 1) ὅτι μᾶς παρέχει τὸ ὄνομα πατρὸς καὶ τὴν πόλιν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν κατήγετο ἕκαστος βοιωτάρχης 2) ὅτι εἰς ἐκείνας ἐν ἀρχῇ καὶ μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ ἄρχοντος ἀκολουθεῖ ἡ διατύπωσις τοῦ ψηφίσματος, καὶ εἰς τὸ τέλος ἀναγράφονται τὰ ὀνόματα τῶν βοιωταρχῶν, ἄνευ ὅμως ὀνόματος πατρὸς καὶ ἐθνικοῦ 3) ὅτι ἀναφέρει καὶ γραμματεῖα τῶν βοιωταρχῶν, νῦν τὸ πρῶτον μαρτυρούμενον, ἐπίσης μετὰ τοῦ ὀνόματος πατρὸς καὶ ἐθνικοῦ, καὶ 4) ὅπερ καὶ σπουδαιότερον, ὅτι οἱ βοιωτάρχαι εἶναι 8 τὸν ἀριθμόν, κατὰ τοὺς χρόνους καθ' οὓς αὕτη ἐχαράχθη, ἀντὶ τῶν γνωστῶν 7.

1 SEG III N° 122.

2 BELOCH, Gr. Gesch. III 2° σ. 253.

Ἀπὸ πότε ὁμως προσετέθη ὁ 8^{ος} βοιωτάρχης καὶ ὁ γραμματεὺς; Διευπλώθη ὑπὸ τοῦ FEYEL, Polybe σ. 266, ἡ γνώμη, ὅτι «il est donc fort possible» ἀπὸ τοῦ 224, ἔτους προσχωρήσεως τῶν Μεγάρων εἰς τὸ κοινὸν τῶν Βοιωτῶν, νὰ ὑπῆρχε πάλιν εἰς 8^{ος} ἀφεδριατεύων καὶ εἰς 8^{ος} βοιωτάρχης, ὅπως μαρτυρεῖται 8^{ος} ἀφεδριατεύων παλαιότερον, μετὰ τὴν προσχώρησιν εἰς τὸ Κοινὸν τῆς Χαλκίδος καὶ τῆς Ἐρετρίας, ἐν ἔτει 308. Ἀντιθέτως ὁ SWOBODA, Gr. Staatsk. 1433. 1435. 1436, δέχεται, ὅτι οἱ βοιωτάρχαι παρέμειναν 7 καὶ μετὰ τὴν ἀναδιοργάνωσιν τοῦ Κοινοῦ κατὰ τὰ τέλη τοῦ 4^{ου} αἰῶνος. Τοῦτο ἐν τούτοις φαίνεται, ὅτι ἴσχυεν ἐφ' ὅσον μετεῖχον τοῦ Κοινοῦ μόνον βοιωτικαὶ πόλεις. Ἀλλ' οἱ βοιωτάρχαι τῆς ἐπιγραφῆς μας προέρχονται ἐκ βοιωτικῶν πόλεων καὶ ἐνός, ὁ ὁποῖος κατάγεται ἐξ Ὀποῦντος. Ἐχομεν λοιπὸν μὴ βοιωτικὴν πόλιν μέλος τοῦ Κοινοῦ καὶ συνάμα 8^{ον} βοιωτάρχην. Εἶναι κατὰ ταῦτα πολὺ πιθανόν, καὶ ἐγγύτερον πρὸς τὴν ἄποψιν τοῦ Feyel, ὅτι ὁ 8^{ος} βοιωτάρχης καθίστατο ἐπ' εὐκαιρίᾳ προσχωρήσεως εἰς τὸ κοινὸν τῶν Βοιωτῶν μιᾶς ἢ καὶ περισσοτέρων μὴ βοιωτικῶν πόλεων.

Ἐπὶ κεφαλῇς τῆς συναρχίας ἀναγράφεται ὁ Θηβαῖος — καὶ παρὰ Πανσανίᾳ ἐπίσης· ἐκεῖ ἐπειδὴ ὁ Ἐπαμεινώνδας ἦτο τὸ σημαντικώτερον πρόσωπον καὶ αἱ Θῆβαι ἡγοῦντο τοῦ Κοινοῦ —. Ὁ ἴδιος εἶναι ὁ ἐπιψηφίζων· οὗτος δηλαδὴ εἰσήγαγε τὸ θέμα πρὸς συζήτησιν, ἐνῶ τὴν ὑπεράσπισίν του ἀνέλαβεν ὁ Ὠρώπιος. Ἦτο κατὰ ταῦτα τότε ὁ πρόεδρος τῆς συναρχίας.

Ἀλλὰ διατί, ἐνῶ ὑπάρχει ἀπειρία ψηφισμάτων τοῦ Κοινοῦ, ἐκδοθέντων μηνὶ Πανάμφ, δι' ὧν ἀπονέμεται ἡ προξενία καὶ λοιπαὶ συναφεῖς τιμαί, ἀναγράφεται δὲ εἰς ταῦτα μόνον τὸ ὄνομα τοῦ ἄρχοντος τοῦ Κοινοῦ — συχνάκις καὶ τῶν κατὰ πόλεις ἀρχόντων —, ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ ψηφίσματος καὶ τῶν ὡς ἄνω δύο ἐκ Θηβῶν ἀπαριθμοῦνται καὶ τὰ ὀνόματα τῶν βοιωταρχῶν;

Αἱ Θῆβαι ἀντιπροσωπεύονται εἰς τὴν συναρχίαν μὲ ἓνα μόνον βοιωτάρχην. Τοῦτο, διότι τὰ πολεμικὰ πλήγματα, ἅτινα ἡ πόλις ὑπέστη, ἡ νέα κατάστασις, ὡς αὕτη διεμορφώθη ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Διαδόχων διὰ τῆς δημιουργίας νέων δυνάμεων ἐν Ἑλλάδι, περιώρισαν τὴν ἰσχὺν τῶν Θηβῶν καὶ ἡνόνησαν τὰς μικρότερας βοιωτικὰς πόλεις. Τὸ Κοινὸν κατὰ τὴν ἀναδιοργάνωσιν του περὶ τὰ τέλη τοῦ 4^{ου} αἰῶνος εἶχεν ἐπηρεασθῇ ἀπὸ τὰς πολιτικὰς συνθήκας τῆς ἐποχῆς. Εἰς τὴν ὑπὸ τὴν νέαν μορφήν της συναρχίαν αἱ Θῆβαι ἀντιπροσωπεύονται μὲ ἓνα μόνον βοιωτάρχην, ἐνῶ ἄλλαι μικρότεραι, αἱ ὁποῖαι ἄλλοτε εἶχον ἀπὸ κοινοῦ μὲ ἄλλας ἐν «μέρος», ὡς ἡ Χαιρώνεια, ἡ Ἀκραιφία, ἡ Θίσβη, ἔχουν δικαίωμα, κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν μας, δι' ἴδιον ἐκάστη βοιωτάρχην.

Εἵπομεν ἀνωτέρω, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν βοιωταρχῶν εἰς τὰ περὶ τὸ 260 π. Χ. ἔτη ἀνῆρχετο εἰς 8 καὶ ὅτι 4 κατάλογοι τούτων ἔχουν περισωθῇ. Ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν βοιωταρχῶν, νομίζω ὅτι σχετικὴ δύναται νὰ εἶναι καὶ ἐπιγραφὴ, μὲ τὴν ὁποίαν πολλοὶ ἔχουν ἀσχοληθῇ ἐνδιατρίψαντες κυρίως εἰς τὴν χρονικὴν περίοδον, ἀπὸ τὴν ὁποίαν προέρχεται. Ἐν SGDI 1636=SYLL.³ 519, ἐπιγραφῇ ἐξ Αἰγίου,

τιμῶνται διὰ προξενίας καὶ συναφῶν τιμῶν παρὰ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀχαιῶν ὁμη-
ροὶ τῶν Βοιωτῶν καὶ τῶν Φωκέων. Οἱ ὁμηροὶ τῶν Βοιωτῶν, 8 τὸν ἀριθμὸν,
κατάγονται ἐξ ἰσαριθμῶν βοιωτικῶν πόλεων. Μεταξὺ τῶν πόλεων αὐτῶν εἶναι αἱ
5 σπουδαιότεραι βοιωτικαί, ἧτοι Πλαταιαί, Τανάγρα, Θῆβαι, Ὀρχομενός, Θεσπιαί,
αἱ ὁποῖαι εἰς τὴν συναρχίαν τῶν ἀφεδριατευόντων διέθετον κανονικῶς ἀνὰ ἓνα
ἀντιπρόσωπον, ἐπὶ πλεόν ὁ Ὠρωπός, ἡ Κορώνεια καὶ ἡ Ἀλίαρτος. Μετὰ τού-
τους ἔπονται δύο Φωκεῖς, ὁ εἷς ἐκ Φανοτέως καὶ ὁ ἕτερος ἐξ Ἐλατείας, τῆς πρω-
τεύουσας τοῦ κοινοῦ τῶν Φωκέων. Καὶ εἰς τοὺς Βοιωτοὺς καὶ εἰς τοὺς Φωκεῖς
ἐπισυνάπτεται καὶ τὸ ὄνομα πατρός.

Οὗτοι διετέλεσαν ὁμηροὶ καὶ φυσικὰ θὰ ἦσαν ἐκ τῶν πλεόν ἐξεχόντων εἰς
τὰς πατρίδας των καὶ τὸ ἀντίστοιχον Κοινόν. Ποῖοι ἦσαν οἱ πιθανοὶ λόγοι, διὰ
τοὺς ὁποίους οἱ ἄνδρες οὗτοι ἐλήφθησαν ὁμηροὶ, ὥς καὶ πότε τοῦτο συνέβη, ἐὰν
δηλαδὴ ἔλαβε χώραν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς κατὰ τῆς Σπάρτης στρατείας Ἀντιγόνου τοῦ
Δώσωνος καὶ τῶν συμμάχων του, ἐκτίθενται ὑπὸ HILLER ἐν SYLL.³ 519 καὶ
SCHÖBER, Phokis σ. 77: RE XX σ. 493.

Ἄλλ' οἱ ληφθέντες ὁμηροὶ δὲν κατάγονται ἐξ ὅλων τῶν βοιωτικῶν πόλεων,
αἱ ὁποῖαι μετεῖχον τοῦ Κοινοῦ καὶ ἦσαν περίπου 20 (FÉVEL, Polybe σ. 265),
προέρχονται ἐξ 8 μόνον. Οἱ ὁμηροὶ τῶν Φωκέων εἶναι δύο μόνον, καταγόμενοι
ἐξ ἰσαριθμῶν πόλεων, ἐνῶ αἱ πόλεις αἱ μετέχουσιν τοῦ Κοινοῦ ἦσαν 22 (SCHÖBER,
Phokis σ. 20). Διατὶ ἐκεῖνος, ὅστις ἀπῆτησε τοὺς ὁμήρους ἐκ τῶν δύο τούτων
γειτονικῶν ἐθνῶν, ἠρκέσθη εἰς τὸν περιορισμένον ἀριθμὸν εἰδικῶς διὰ τοὺς Φωκεῖς
εἰς δύο μόνον; Δὲν ὑπῆρχον περισσότεροι ἐπιφανεῖς ἄνδρες; Δὲν θὰ ἦτο σκοπι-
μώτερον νὰ ληφθῶσιν ὁμηροὶ ἐξ ὅλων τῶν βοιωτικῶν καὶ τῶν φωκιῶν πόλεων,
ἐὰν ἤθελε νὰ ἔχη εἰς χεῖράς του τὰς τύχας τοῦ κοινοῦ τῶν Βοιωτῶν καὶ τῶν
Φωκέων;

Οἱ ὁμηροὶ τῶν Βοιωτῶν εἶναι ἴσοι κατ' ἀριθμὸν πρὸς τοὺς βοιωτάρχας τῆς
ἐπιγραφῆς μας. Ἀντίστοιχοι πρὸς τοὺς βοιωτάρχας εἰς τὸ κοινὸν τῶν Φωκέων
εἶναι οἱ στρατηγοὶ (IG IX 1, 98) ἢ οἱ φωκάρχαι. Ἐξ ὧν γνωρίζομεν μέχρι τῶν
μέσων τοῦ 3^{ου} π.Χ. αἰῶνος, τὴν ἀνωτάτην θέσιν εἰς τὸ Κοινὸν κατεῖχον οἱ
στρατηγοί. Ἐκτοτε, καὶ μέχρι τοῦ τέλους τοῦ αἰῶνος ἀντικατεστήθησαν μὲ τοὺς
φωκάρχας, τρεῖς τὸν ἀριθμὸν. Ἀλλὰ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης οἱ φωκάρχαι ἀντι-
κατεστήθησαν πάλιν διὰ τῶν στρατηγῶν, ἀγνώστου ἀριθμοῦ. Κατὰ τοὺς ὑστέρους
αὐτοκρατορικοὺς χρόνους οἱ στρατηγοὶ παρεχώρησαν καὶ πάλιν τὴν θέσιν των εἰς
τοὺς φωκάρχας¹. Ἡ ἐναλλαγή κατὰ ταῦτα στρατηγῶν καὶ φωκαρχῶν ἦτο συχνή
καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι κατὰ τὴν χρονικὴν περιόδον ἀπὸ τῶν
μέσων μέχρι τέλους τοῦ 3^{ου} π.Χ. αἰῶνος τὴν ἀνωτάτην θέσιν εἰς τὸ Κοινὸν διε-
τέλεσαν κατέχοντες συνεχῶς οἱ φωκάρχαι.

Κατὰ τὸν SCHÖBER, Phokis σ. 78 «Diese Geiseln sollten den Achaeern die
Treue der neuen Verbündeten verbürgen». Θὰ ἦτο πολὺ νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς,
ὅτι ὥς ὁμηροὶ ἐλήφθησαν αὐτοὶ οὗτοι οἱ ἀνώτατοι ἄρχοντες τῶν Βοιωτῶν καὶ

¹ BUSOLT - SWOBODA, Gr. Staatsk. σ. 1452 ἐξ.

τῶν Φωκέων, ἃν καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ γνωρίζωμεν ἐπαρκῶς τὴν ψυχολογικὴν κατάστασιν τῆς ἐποχῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβε χώραν ἡ πρᾶξις αὕτη. Ἐὰν πάντως ἐδόθησαν ὅμηροι κατὰ τὴν σύναψιν τῆς μετ' Ἀντιγόνοῦ καὶ τῶν Ἀχαιῶν κατὰ τοῦ Κλεομένους συμμαχίας παρὰ τῶν Βοιωτῶν καὶ τῶν Φωκέων, ἡ πρᾶξις αὕτη θὰ εἶχε τὸν ὑπὸ τοῦ Schöber δηλωθέντα σκοπόν. Διότι ἡ κυριαρχοῦσα καχυποψία λόγῳ τῆς ἐπιβουλῆς τῶν Αἰτωλῶν ἀπῆτει μεγάλας ἐγγυήσεις διὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἐμπιστοσύνη πρὸς τοὺς νέους συμμαχοὺς. Σχετικῶς πρβλ. τὰ παρὰ ΠΟΛΥΒΙΩΙ IV 9, 4, ἔνθα οἱ Ἀχαιοὶ ἐζήτησαν ἀπὸ τοὺς Μεσσηνίους τοὺς υἱοὺς των ὡς ὁμήρους, ἵνα οὕτω κρατήσωσι τούτους μακρὰν πάσης μετὰ τῶν Αἰτωλῶν συνεννοήσεως.

Ἐνδέχεται ἡ τύχη νὰ μᾶς χαρίσῃ προσεχῆ εὐρήματα, τὰ ὁποῖα νὰ ἐπιβεβαιώσουν τὴν ἀπλῆν ταύτην σκέψιν μου, ὡς καὶ τοιαῦτα, δι' ὧν νὰ καθορισθῇ ὁ κύκλος ἀντιπροσωπεύσεως τῶν μικροτέρων πόλεων εἰς τὴν συναρχίαν τῶν βοιωταρχῶν.

15 - 21.

Ἡμικυκλικὸν βάθρον λευκοῦ μαρμάρου (εἰκ. 9). Ἄνω καὶ κάτω φέρει προέχον γεῖσον πέριξ, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν δεξιὰν ὡς καὶ τὴν ὀπισθίαν ἄνω πλευρὰν ἔχει ἐκκρουσθῇ. Ἀπὸ τὸ δεξιὸν τῆς προσθίας πλευρᾶς ἱκανὸν τμήμα ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω ἔχει ἀποκοπῇ. Ἐπὶ τῆς ἄνω ὀριζοντίας πλευρᾶς, καὶ κατὰ τὸ δεξιὸν τῆς, τόρμος διὰ τὴν ἔνθεσιν μολύβδου θὰ συνεκράτει ὑπερκειμένην πλίνθον. Ὑψ. 080, πλάτ. 1 μ., πᾶχ. 050. Εὐρέθη παρὰ τὴν Κρήνην (Πρακτ. 1904 σ. 27, 1906 σ. 84).

Ἐπὶ τῆς προσθίας πλευρᾶς ὑπάρχουν κεχαραγμέναι 5 ἐπιγραφαί (εἰκ. 10), δύο δὲ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς στενῆς (ὑπ' ἀριθ. 20.21).

Τὰ κείμενά των ἔχουν ὡς ἑξῆς:

15.

Θρασύλοχος Κηφισοδώρου Ἀ
ἀνέθηκε.

Λεωχάρης ἐπόησε.

16.

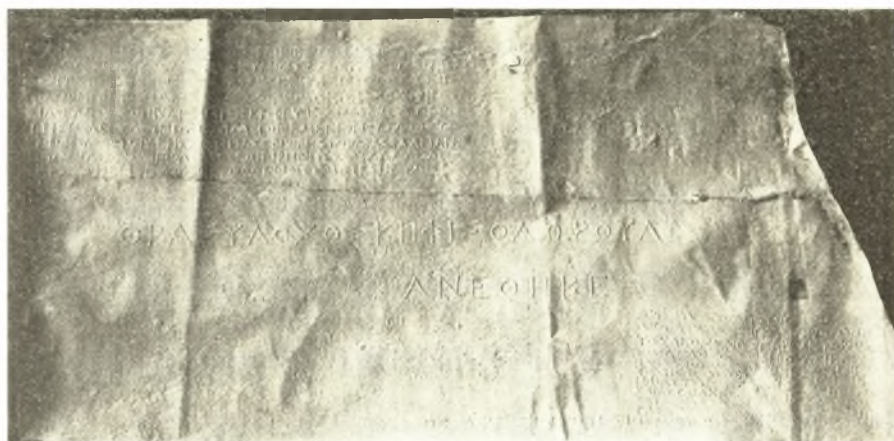
Μενεκράτης Ἀθηνάδου εἶπεν. Ἐπειδὴ
Δημοκράτης ὁ ποιητὴς εὖνους ἐστὶ καὶ χρήσιμος
τεῖ πόλει καὶ τὸν θεὸν προαιρεῖται ἐνκωμιάζειν
διὰ ποημάτων· δεδόχθαι τῷ δήμῳ Δημοκράτην
5 Φιλοκλέους Ἀθηναῖον πρόξενον εἶναι καὶ εὐεργέτην
τῆς πόλεως Ὠρωπίων καὶ αὐτὸν καὶ ἐγγόνους αὐτοῦ·
καὶ εἶναι αὐτοῖς γῆς καὶ οἰκίας ἔνκτησιν καὶ ἀσφάλειαν
καὶ ἀσυλίαν καὶ πολέμου καὶ εἰρήνης καὶ τᾶλλα πάν
τα καθάπερ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις.

17.

Σπίνθαρος Μενεστράτου εἶπε[ν· δεδόχθαι τῷ δήμῳ]
 [προξένους εἶναι] τῆς πόλεως Ὀρωπ[ίων — — — — —]
 καὶ Ἀρχέστρατον Ξένωνος Μακεδ[όνας καὶ αὐτοὺς καὶ ἐγγό]
 νους· καὶ εἶναι αὐτοῖς γῆς καὶ οἰκίας [ἐνκτησιν καὶ ἰσοτέ]
 5 λ[εια]ν καὶ ἀσφάλειαν καὶ ἀσπλίαν [καὶ πολέμου καὶ εἰρήνης]
 οὔσης κα[ὶ] κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλα[τταν καὶ τὰλλα πάντα]
 καθάπερ τοῖς ἄλλοις προξ[ένοις] [καὶ εὐεργέταις].

Εἰκ. 9. Προσθία πλευρὰ τοῦ βάθρου ἐφ' οὗ αἱ ἐπιγραφαὶ 15-21.

Εἰκ. 10. Φωτογραφία ἐξ ἐκτύπου τῶν ἐπιγραφῶν 15-19.

18.

Φιλόνικο[ς]. ^{ca4} α ^{ca2} του εἶπεν· δεδόχθαι τῷ δήμῳ πρόξενον εἶναι
 τῆς πόλεως Ὀρωπίων ΑΙΣ· Ν· [Φ]ίλοστράτον Ἀχαιόν, αὐτὸν καὶ
 [ἐγγόνους καὶ εἶναι αὐτῷ] γῆς καὶ οἰκίας ἔ[νκ]τησιν καὶ ἰσοτέ

- λειαν καὶ ἀσυλίαν καὶ πολέμον καὶ εἰρήνης οὔσης καὶ κατὰ γῆν
 5 καὶ κατὰ θάλατταν καὶ τᾶλλα πάντα καθάπερ τοῖς ἄλλοις
 [π]ροξένοις καὶ εὐεργέταις.

19.

- Ἀρίστων Νικοστράτου εἶπεν· ἐπειδὴ ^{ca 5-6} εὖνους]
 ὦν διατελεῖ τεῖ πόλει Ὁρωπίων καὶ [τῶμ πολιτῶν]
 τοῖς δεομένοις παρέχεται χρεία[ς ἐμ παντὶ και]
 ρῶν· δεδόχθαι τεῖ βουλευῖ καὶ τῶι δ[ήμωι ^{ca 5-6}]
 5 Τιμαράτου Ἀθηναῖον πρόξενον εἶναι κα[ὶ εὐεργέτην]
 τῆς πόλεως Ὁρωπίων αὐτὸν καὶ ἐγγό[νους· καὶ εἶ]
 ναι αὐτῶι γῆς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν κα[ὶ ἀσφάλειαν]
 καὶ ἀσυλίαν καὶ πολέμον καὶ εἰρήνης κα[ὶ κατὰ γῆν καὶ]
 κατὰ θάλατταν καὶ τᾶλλα πάντα ὑπάρ[χειν αὐτῶι]
 10 καθάπερ καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ ε[ὐεργέταις]
 τῆς πόλεως γέγραπται.

20.

- [^{ca 10-12} Ξε]νοκρίτου εἶπεν· ἐπειδὴ Ἀντιμ. . . .
 [εὖνους ὦν] διατελεῖ καὶ χρήσιμος τῇ πόλει καὶ [τοῖς]
 [δεομένοις] τῶν πολιτῶν· δεδόχθαι τῶι δήμωι Ἀντι . .
 . . . ^{ca 8-9} του Ἀθηναῖον πρόξενον εἶναι τῆς πόλεως [Ὁ]
 5 [ρωπίων] καὶ αὐτὸν καὶ ἐγγόνους· καὶ εἶναι αὐτῶι [γῆς]
 [καὶ οἰκ]ίας ἔγκτησιν καὶ ἰσοτέλειαν καὶ ἀσυλίαν
 [καὶ ἀσφά]λειαν καὶ πολέμον καὶ εἰρήνης καὶ κατὰ γῆν
 [καὶ κατὰ] θάλατταν καὶ τᾶλλα πάντα καθάπερ τοῖς
 [ἄλλοις π]ροξένοις.

21.

- [Πύθων Κα]λλιγείτονος εἶπεν· Ἐπειδὴ Ἰέρων Αἰνησιδήμου
 . . . ^{ca 7} . . . διατελεῖ εὖνους καὶ χρήσιμος ὦν τῇ πόλει·
 [δεδόχθαι] τῶι δήμωι εἶναι αὐτὸν πρόξενον καὶ εὐερ
 [γέτην τ]ῆς πόλεως Ὁρωπίων καὶ αὐτὸν καὶ ἐγγόνους·
 5 [καὶ δεδό]σθαι αὐτῶι γῆς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν καὶ ἀσφά
 [λειαν κ]αὶ ἀσυλίαν καὶ πολέμον καὶ εἰρήνης καὶ
 [κατὰ γῆ]ν καὶ κατὰ θάλατταν καὶ ἰσοτέλειαν
 [καὶ τὰ] ἄλλα πάντα καθάπερ τοῖς ἄλλοις προ
 [ξένοις] καὶ εὐεργέταις.

Τὸ βάθρον εἶχε προορισθῇ διὰ τὸ ἀνάθημα τοῦ Θρασυλόχου, υἱοῦ τοῦ Κη-
 φισοδώρου καὶ ἀδελφοῦ τοῦ ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 13 ἐπιγραφῇ Μειδίου¹. Εἶχε δὲ

¹ Περὶ τοῦ Θρασυλόχου ἰδὲ KIRCHNER, PA 7347: FIEHN, RE VI A 584.

ἴδιος μὲ τὸν ὁμώνυμον ἱερέα τοῦ Ἀμφιαράου, γνωστὸν ἀπὸ τὰς ἐπιγραφὰς ἐν IG VII 340. 344. Κατὰ τὴν BARRATT, ἔ.ἀ. σ. 114, ὁ Σπίνθαρος διετέλεσεν ἱερεὺς κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 2^{ου} π.Χ. αἰῶνος. Εἰς τὰ τέλη τοῦ 3^{ου} αἰῶνος τοποθετεῖ καὶ ὁ KIRCHNER τὸ ἐν IG VII 344 ψήφισμα (PA 9819).

Ὁ πατὴρ τοῦ τιμωμένου ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 19 ψηφίσματι δύναται νὰ εἶναι πάππος τοῦ ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς ἐν IG II² 2332 στίχ. 40, ἐκ τοῦ ἔτους 183/82, ἀναφερομένου. Τὸ ὄνομα *Τιμάρατος* ἀπαντᾷ εἰς τὰς δύο ταύτας περιπτώσεις μόνον, καθ' ὅσον γνωρίζω, ἐπὶ τῶν ἀττικῶν ἐπιγραφῶν.

Ὁ Ἀθηναῖος *ποιητῆς Δημοκράτης*, δύναται νὰ εἶναι ὁ ἴδιος, ἐὰν ἡ συμπλήρωσις ἐκεῖ εἶναι ἐπιτυχής, μὲ τὸν Δ[ημο(ς)]κράτην, νικήσαντα εἰς τὰ Λήναια περὶ τὸ ἔτος 244. IG II² 2325 στίχ. 229.

22.

Κάθισμα ἀπὸ ἐξέδραν λευκοῦ μαρμάρου (εἰκ. 11). Τούτου ἐλλείπει μέγα μέρος τοῦ ἔρεισινώτου, ἔχουν δὲ ἐκκρουσθῇ τμήματα τῶν πλαγίων, ὥς καὶ τῆς προσθίας πλευρᾶς. Ἡ ἐπιφάνεια τῶν πλαγίων πλευρῶν, ὅπου αὕτη σφύζεται, εἶναι λεία. Σφζόμ. ὕψ. 050, πλάτ. 065, βάθ. 050. Μέγ. σφζόμ. ὕψ. τοῦ ἔρεισινώτου 0,09. Ἐπὶ τῆς προσθίας πλευρᾶς φέρει τὴν ἐπιγραφὴν:

[Κηφ]ισόδ[ω]ρ[ος]
[Μει]δίου Ἀθη[ναῖος]
[Ἀμφιαράω]

Εἰκ. 11. Τὸ ἀνάθημα τοῦ [Κηφ]ισοδ[ω]ρ[ου] [Μει]δίου Ἀθη[ναῖου].

Ἐν τῷ 3^ῳ στίχῳ δύναται νὰ εἶχε χαραχθῇ Ἀμφιαράωι κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 13 ἢ ἀνέθηκε κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 15 ἐπιγραφὴν. Ὁ ἐνταῦθα ἀναγραφόμενος [Κηφ]ισόδ[ω]ρ[ος] [Μει]δίου εἶναι υἱὸς τοῦ ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 13 ἐπιγραφῆς Μειδίου Κηφισοδώρου Ἀναγυρασίου. Οὗτος ἦτο ἤδη γνωστὸς καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ἐν IG II² 417 στίχ. 7, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀναφέρεται, ὅτι «ἐλγτούργησεν [ε]ὐταξίας» κατὰ τὰ ἔτη μετὰ τὸ 330 π.Χ. Χαρακτηριστικὸν διὰ τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν

ὁποῖαν ἔκαμε τὸ ἀνάθημά του εἰς τὸ Ἱερὸν εἶναι, ὅτι τὸ ὄνομά του συνοδεύει τὸ ἐθνικὸν καὶ ὄχι τὸ δημοτικόν, ὡς συνέβη μὲ τὰ ἀναθήματα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ θεοῦ του. Τοῦτο δηλοῖ, ὅτι ἐστήθη ἐκεῖ μετὰ τὸ ἔτος 322.

Τόπος εὐρέσεως δὲν ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Λεονάρδου, ἀπόκειται ὁμως ἐγγὺς τῶν ἀνωτέρω δύο ἀναθημάτων, διὰ τὰ ὁποῖα ἀναφέρει, ὅτι εὐρέθησαν παρὰ τὴν Κρήνην, καὶ φαίνεται ὅτι καὶ τοῦτο ἐκεῖ εἶχεν εὐρεθῆ. Ἐκεῖ δηλαδὴ ἔνθα καὶ νῦν ἀπόκειται.

Εἰς τὴν σπουδαίαν λοιπὸν ταύτην θέσιν τοῦ Ἱεροῦ εἶχεν ἐκλέξει ἡ οἰκογένεια διὰ τὰ ἀναθήματά της χῶρον ἀνάλογον πρὸς τὴν οἰκονομικὴν εὐχέρειάν της.

23.

Τὸ ἄνω τμήμα τῆς στενῆς πλευρᾶς μεγάλου βάθρου ἐκ λευκοῦ μαρμάρου. Ἄνω σφύζονται τμήματα τοῦ κυματίου, ὅπερ θὰ περιέθεε τὸ βάθρον. Εἶναι μόνον ἀριστερᾷ ἀκέραιον. Σφζόμ. ὕψ. 028, σφζόμ. πλάτ. 028, μέγ. σφζόμ. πάχ. 013. Ἐπὶ τῆς κατενώπιον πλευρᾶς φέρει τὴν ἐπομένην ἐπιγραφὴν

[Π]ύθων Καλλιγείτονος εἶπεν· [δεδόχθαι τεῖ βουλευῖ καὶ]
[τ]ῶι δήμῳ Σωκρά[τ]ην Ἀντιδώ[ρου]..... πρόξενον εἶ
[ν]αι τῆς [πό]λεως Ὀρωπίων [καὶ αὐτὸν καὶ ἐγγόνους· καὶ εἶ]
[ναι] αὐ[τοῖς] γῆ[ς] καὶ οἰκ[ίας] ἔγκτησιν καὶ — — — —]
— — — — —

χρονολογουμένην ἐκ τῶν ἀρχῶν τοῦ 2^{ου} π. Χ. αἰῶνος. Τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων, τὸ α λ.χ. μὲ τὴν κατὰ τὸ μέσον τεθλασμένην καὶ ὄχι ὀριζοντίαν, ἐντοπίζουν τὴν ἐπιγραφὴν εἰς τὴν ἐποχὴν ταύτην.

Αὕτη δὲν εἶναι γεγραμμένη στοιχηδόν· ὁ 1^{ος} καὶ 3^{ος} ἐν τούτοις στίχοι φαίνεται νὰ περιεῖχον ἀνὰ 43 ἕκαστος γράμματα. Ἐὰν καὶ ὁ 2^{ος} περιεῖχε τὸν αὐτὸν ἀριθμόν, τότε ἀπομένει διὰ τὸ ἐθνικὸν χῶρος 8 γράμμάτων, καὶ μεταξὺ ἐκείνων τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ διεκδικήσωσι θέσιν εἶναι καὶ τὸ Ἀθηναῖος.

24.

Ἐπίμηκες βάθρον μέλανος λίθου εἰς δύο τεθραυσμένον. Τούτου ἔλλειπει τμήμα τῆς δεξιᾶς στενῆς πλευρᾶς. Ἐπὶ τῆς ἄνω ὀριζοντίας πλευρᾶς φέρει δύο πολὺ βαθεῖς τόρμους, ὧν ὁ εἰς διὰ πόδα χαλκίνου ἀγάλματος. Ὑψ. 020, σφζόμ. πλάτ. 1.39 μ., πάχ. 083. Εὐρίσκεται πρὸ τῶν βάθρων, ἐκεῖθεν τοῦ Γραφείου. Ἐπὶ τῆς κατενώπιον πλευρᾶς φέρει τὴν ἐν εἰκόνι 12 ἐπιγραφὴν

Μελ[ά]μπος Μελαντίχον εἶπεν. [Ἐπειδὴ — — — εὖνους ὧν διατελεῖ τεῖ πόλει
Ὀρωπίων καὶ ἰδίαι]
ἐκάστωι τῶν πολιτῶν χρείας παρέχεται καὶ λ[έγων] καὶ πράττων τὰ συμφέροντα·
δεδόχθαι τῶι δήμῳ — — —]
Θερσίππου Λυσιμαχέα πρόξενον εἶναι τῆς πό[λεως] Ὀρωπίων καὶ αὐτὸν καὶ ἐγγόνους·
καὶ εἶναι αὐτοῖς γῆς]

καὶ οἰκίας ἔνκτησιν καὶ ἰσοτέλεια[ν καὶ ἀσυλίαν καὶ τὴν λοιπὴν ἀσφάλειαν πᾶσαν
καὶ πολέμου καὶ εἰ]
ρήνης καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλα[τταν καὶ τᾶλλα πάντα ὑπάρχειν αὐτοῖς καθάπερ
καὶ τοῖς ἄλλοις προ]
ξένοις καὶ εὐεργέταις.

Εἰκ. 12. Ὁρωπίων προξενία — — Θεοσίππου Λυσιμαχεῖ.

χρονολογούμενην ἀπὸ τοῦ δευτέρου τοῦ 3^{ου} π.Χ. αἰῶνος ἡμίσεος.

Ὁ τεχνίτης δὲν ἤρχισε τὴν χάραξιν τῶν γραμμάτων ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ἄκρου τοῦ λίθου, ἀλλὰ μετὰ ἀπὸ χώρον 026. Ὁ 1^{ος} πάλιν στίχος ἄρχεται δεξιώτερον τῶν ἄλλων κατὰ 4 γράμματα. Τὰ γράμματα δὲν εἶναι ἰσομεγέθη καὶ δὲν εἶναι ὠρισμένη ἢ ἀπόστασις τοῦ ἐνὸς ἀπὸ τὸ ἄλλο. Εἰς ἄλλους στίχους εἶναι περισσό-
τερα καὶ εἰς ἄλλους ὀλιγώτερα. Οὕτως ἐπὶ χώρου ἐπιγεγραμμένου 035 ὁ 2^{ος} στί-
χος περιέχει 32 γράμματα, ὁ 3^{ος} 33, ὁ 4^{ος} 26, ὁ 5^{ος} μόνον 23. Ὁ ἀριθμὸς
γραμμάτων κατὰ στίχον ποικίλλει ἀπὸ 76-83. Εἶναι ἐν τούτοις δυνατόν λόγῳ
τῆς πολυμορφίας τῶν ἐξ Ἀμφιαρείου ψηφισμάτων νὰ ἀφαιρεθοῦν λέξεις ἐκ τοῦ
συμπληρωθέντος τμήματος τοῦ κειμένου.

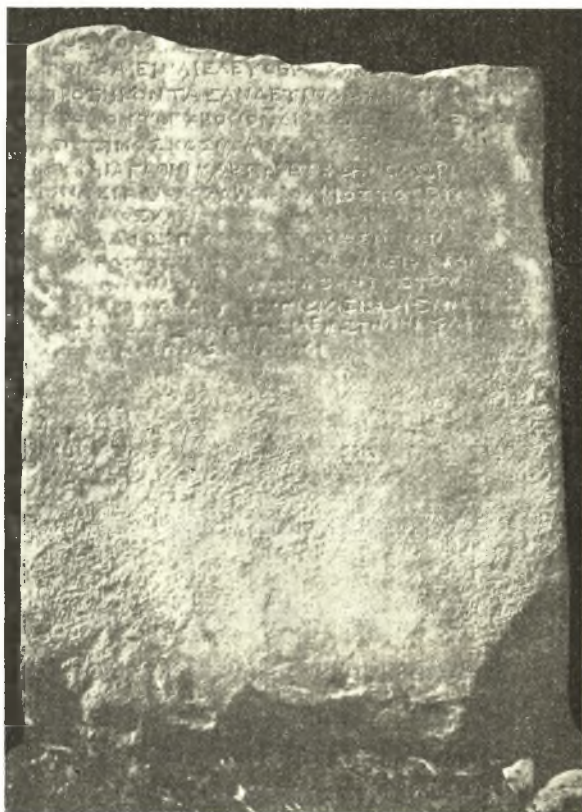
Ὁ προτείνων Μελ[ά]νιππος Μελαντίχου εἶναι ἄγνωστος ἄλλοθεν.

25.

Πλάξ κυανοῦ μαρμάρου ἧς ἐλλείπει τὸ ἄνω μέρος. Σφζόμ. ὕψ. 045, πλάτ.
033, πάχ. 008. Ἐπὶ τῆς κατενώπιον πλευρᾶς φέρει ἐπιγραφὴν (εἰκ. 13), ἧς τὸ
κεῖμενον ἔχει οὕτω :

— — — — —
Μόσχον Φρ[υνίδας — — —]
τον καὶ εἶναι ἐλεύθερον μη[δενὶ μηδ]ἐν
προσῆκοντα· ἐὰν δέ τι πάθῃ Φρυνίδας
προτοῦ τὸν χρόνον διεξελθεῖν, ἐλεύθερο[ς]
5 ἀπίτω Μόσχος, οὔ ἂν αὐτὸς βούληται.
Τύχη ἀγαθῇ. Μάρτυρες: Ἀθηνόδωρος
Μνασικῶντος Ὁρώπιος, Βίοτιος Εὐδίκου

- Ἀθηναῖος, Χαρίνος Ἀντιχάρμου Ἀθηναῖος,
 Ἀθηνάδης Ἐπιγόνου Ὠρώπιος, Ἴππων Αἰσχύ-
 10 λου Ὠρώπιος. Μόσχος Μοσχίωνος Ἰουδαῖος
 ἐνύπνιον ἰδὼν προστάξαντος τοῦ θεοῦ
 Ἀμφιαράου καὶ τῆς Ὑγείας, καθὰ συνέταξε
 ὁ Ἀμφιάραος καὶ ἡ Ὑγεία ἐν στήλῃ γράψαντα
 ἀναθεῖναι πρὸς τῷ βωμῷ.

Εἰκ. 13. Ἀπελευθερωτικὴ ἐπιγραφή ἐξ Ἀμφιαρείου.

Ἡ ἐπιγραφή, ἂν κρίνωμεν ἀπὸ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων, δύναται νὰ χρονολογῇται ἀπὸ τοῦ πρώτου τοῦ 3^{ου} π.Χ. αἰῶνος ἡμίσεος καὶ εἶναι, καθ' ὅσον γνωρίζω, ἡ πρώτη τοῦ εἴδους τῆς ἐξ Ἀμφιαρείου, διότι ἄλλαι ἀπελευθερωτικαὶ δὲν εἶναι γνωσταὶ ἐκ τοῦ ἱεροῦ τούτου. Δὲν εἶναι δὲ τοῦ συνήθους τύπου, ἐκείνου δηλαδή κατὰ τὸν ὅποιον ὁ ἀπελευθερούμενος, ἀφοῦ πληρώσῃ τὸ ὀρισθὲν τίμημα καὶ ἀποκτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν του, ὑποχρεοῦται νὰ παραμείνῃ πλησίον τοῦ κυρίου του, ἐφ' ὅσον οὗτος ζῇ καὶ μόνον μετὰ τὸν θάνατόν του θὰ εἶναι τελείως ἐλεύθερος. Ἐνταῦθα τὸ χρονικὸν ὄριον, κατὰ τὸ ὅποιον ὁ Μόσχος ὑπεχρεοῦτο, μετὰ τὴν καταβολὴν τοῦ τιμήματος, νὰ παραμείνῃ πλησίον τοῦ κυρίου του, ἦτο περιωρισμένον. Θὰ ἦτο ἐν τούτοις ἐλεύθερος καὶ παντελῶς κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, ἐὰν πρὸ τοῦ χρονικοῦ τούτου ὁρίου ἀπέθνησκεν ὁ Φρυνίδας. Αὐτὸ τοῦλάχιστον φαίνεται

νὰ ὑποδηλοῦται μὲ τὴν φράσιν ἐὰν δὲ τι πάθῃ Φρυνίδας προτοῦ τὸν χρόνον διεξελθεῖν.

Ἡ ἐπιγραφή εἶναι κατὰ ταῦτα ὁμοία πρὸς τὴν ἐν FD III 3, 3, εἰς τὴν ὁποίαν τὸ χρονικὸν ὄριον, κατὰ τὸ ὁποῖον ἡ ἀπελευθερωθεῖσα ὑπεχρεοῦτο νὰ παραμείνῃ πλησίον τοῦ κυρίου της μετὰ τὴν καταβολὴν τοῦ τιμήματος εἶναι ἐπίσης καθωρισμένον. Ἐπὶ [τοῖσδε ἀπέδ]οτο Καλλικράτεια Ἀρισταγόρα Δελφίς [τῷ Ἀπό]λλωνι τῷ Πυ[θίῳ] σῶμ]α [γ]υναικεῖον, αἱ ὄνομα Νῦσα, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν, ἐφ' ᾧτε ἐλευθέρᾳ εἴμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον

παραμεινάτω δὲ Νῦσα παρὰ Καλλικράτειαν ἔτεα ὁκτώ, ἐπεὶ δὲ κα παραμείνῃ τὰ ἔτεα τὰ γεγραμμένα, ἐλευθέρᾳ ἔστω Νῦσα, κυριεύουσα αὐτοσαντᾶς καὶ ποιέουσα ὁ κα θέλῃ. Ἐπὶ τῆς δελφικῆς ἐπιγραφῆς δὲν ἀναγράφεται τὶ θὰ ἀπογίνῃ ἡ Νῦσα, ἐὰν πρὸ τῆς παρελεύσεως τῶν 8 ἐτῶν ἀποθάνῃ ἡ Καλλικράτεια, τῆς ὁποίας κληρονόμοι ἐπίσης δὲν ἀναφέρονται.

Ἡ ἀπελευθέρωσις γίνεται κατ' ἐντολήν, δοθεῖσαν ἀπὸ ὕπνου ὑπὸ τοῦ Ἀμφιαράου καὶ τῆς Ὑγείας. Οἱ ἴδιοι θεοί, ὑπὸ τὴν ἐγγύησιν τῶν ὁποίων ἐγένετο ἡ ἀπελευθέρωσις, ὑπέδειξαν καὶ τὸν τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον ὤφειλε νὰ στηθῇ ἡ στήλη ἡ περιέχουσα τὴν προᾶξιν τῆς ἀπελευθερώσεως, ἥτοι παρὰ τὸν βωμόν. Οἱ μάρτυρες εἶναι πέντε, τρεῖς κάτοικοι τοῦ Ὀρωποῦ καὶ δύο τῶν Ἀθηναίων. Τῶν τελευταίων ἡ συμμετοχὴ εἶναι περιέργως. Ὁ Ἀθηνόδωρος Μνασικῶντος εἶναι δυνατὸν νὰ ἦτο ἱερεὺς τοῦ Ἀμφιαράου.

Τὸ ὄνομα Φρυνίδας εὐρίσκομεν ἐπὶ ἐπιγραφῶν ἐκ Τανάγρας, IG VII 416. 452. 453. 669. Ἰππὼν Ὀρώπιος, ἄνευ ὀνόματος πατρός, εὑρεταὶ ἐπὶ τῆς ἐν IG VII 303 στίχ. 72 ἐπιγραφῆς. Βίσιος Εὐδόκου τὸν δῆμον Γαργήτιος ἀπαντᾷ ἐπὶ τῆς ἐν IG II² 5919 ἐπιγραφῆς. Ἐπειδὴ αὕτη χρονολογεῖται ἐκ τοῦ 2^{ου} π. Χ. αἰῶνος, δύναται ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς μας ἀναφερόμενος νὰ ἦτο πάππος του.

Μόσχος Μοσχίωνος Ἰουδαῖος. Ἐπὶ δελφικῆς ἐπιγραφῆς, χρονολογουμένης ἐκ τοῦ ἔτους 163/62 π. Χ. (= DAUX, Chronolog. L 36), εὐρίσκομεν καὶ ἄλλον ὁμοεθνή του, ὀνόματι Ἰουδαῖον, ὁ ὁποῖος ἔτυχεν ἐκεῖ ἀπελευθερώσεως, SGDI 2029. Εἰς τοὺς ἀσχολουμένους μὲ τὴν ἱστορίαν τοῦ λαοῦ τούτου ἐναπόκειται νὰ ἐρευνήσουν τοὺς λόγους τῆς ἐν τῇ κεντρικῇ Ἑλλάδι παρουσίας των.

26.

Στήλη λευκοφαίου μαρμάρου ἄνω ἐλλιπής. Μέγ. σφζόμ. ὕψ. 037, πλάτ. 030, πᾶχ. 008. Ἐπὶ τῆς κατενώπιον πλευρᾶς φέρει τὴν ἐπιγραφὴν (εἰκ. 14):

Νίκανδρος Κορυφίου εἶπεν. Ἐπειδὴ Εὐ
χάριστος εἶνους ὧν διατελεῖ τῇ
πόλει Ὀρωπίων καὶ ἰδία καὶ κοινῇ
τοῖς ἀεὶ δεομένοις τῶν πολιτῶν

5 χρεῖας παρέχεται καὶ λέγων καὶ π
ράττων τὰ συμφέροντα· δεδόχθαι τῷ[ι]
δήμῳ Εὐχάριστον Χάρητος Ἀθην[αῖ]
[ο]ν πρόξενον εἶναι τῆς πόλεως Ὀρω

- [π]ίων καὶ αὐτὸν καὶ ἐγγόνους· καὶ εἶνα[ι]
 10 [α]ὐτοῖς γῆς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν καὶ ἰσ[ο]
 [τ]έλειαν καὶ ἀσφάλειαν καὶ ἀσυλίαν
 [καὶ πο]λέμον καὶ εἰρήνης καὶ κατὰ γῆν
 [καὶ κα]τὰ θάλατταν καὶ τὰ ἄλλα πά
 [ντα καθά]περ τοῖς ἄλλοις προξένοι[ς]
 [καὶ εὐεργέ]ταις.

Εἰκ. 14. Ὁρωπίων προξενία *Εὐχαρίστωι Χάρητος Ἀθηναῖου*.

Ὁ προτείνων *Νίκανδρος Κορυφίου* εἶναι ἄγνωστος ἄλλοθεν. Γνωστὸς ὅμως τυγχάνει ὁ διὰ τοῦ ψηφίσματος τιμώμενος Ἀθηναῖος *Εὐχάριστος Χάρητος* τὸν δῆμον Ἀφιδναῖος. Οὗτος διετέλεσε πρόεδρος ἐπὶ Λυσιάρχου ἐν Ἀθήναις ἄρχοντας, ἦτοι κατὰ τὸ ἔτος 241/40 π. Χ. IG II² 775 στίχ. 31 (=MERITT-PRITCHETT, Chronolog. σ. XXIII: DINSMOOR, Hesperia XXIII, 1954, σ. 315). Περὶ τοῦ γε-
 νεαλογικοῦ του δένδρου ὄρα KIRCHNER, PA 6144. 6145. Ἡ ἐπιγραφή μας κατὰ
 ταῦτα χρονολογεῖται ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ 3^{ου} π.Χ. αἰῶνος.

Β' ΕΝΕΠΙΓΡΑΦΑ ΒΑΘΡΑ

27.

Τετραγωνικὸν βάθρον φαιοῦ τιτανολίθου. Ἐλλείπει ἡ ὀπισθία δεξιὰ γωνία.
 Ἐπὶ τῆς ἄνω ὀριζοντίας πλευρᾶς ὑπάρχουν τρεῖς ἐπιμήκεις τόρμοι. Ὑψ. 0,30, πλάτ.
 0,72, βάθ. 0,61. Ἡ ἐπ' αὐτοῦ ἐπιγραφή (εἰκ. 15)

Ὑγίεια

Εὐξένιππος Ἐδελοκράτους

ἀνέθηκεν

Εἰκ. 15. Ἐνεπίγραφον βάθρον ἐξ Ἀμφιαρείου.

χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ τρίτου τοῦ 4^{ου} π. Χ. αἰῶνος τετάρτου.

Εἰς τὸν 1^{ον} στίχον ὁ χαρακτὴς παρέλειψε τὸ προσγεγραμμένον ἰῶτα.

Ὁ Εὐξένιππος Ἐθελοκράτους, τὸν δῆμον Λαμπρεὺς, διετέλεσε τριήραρχος καὶ ὡς τοιοῦτος ἀναφέρεται ἐπὶ τῆς ἐν IG II² 1623^a στίχ. 10 ἐπιγραφῆς χρονολογουμένης ἀπὸ τοῦ ἔτους 333/32 π. Χ. Ἐπὶ τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος βάθρου παρελείφθη τὸ δημοτικὸν ἢ ἐθνικόν. Καὶ χρονολογεῖται μὲν ἡ ἐπιγραφή ἀπὸ τῆς χρονικῆς περιόδου μεταξὺ 338–322 π. Χ., κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ὁρωπὸς διετέλει ὑπὸ τοὺς Ἀθηναίους, πλὴν ἡ παράλειψις τοῦ δημοτικοῦ δὲν δικαιολογεῖται παρὰ μόνον ἴσως εἰς ἣν περίπτωσιν θὰ δεχθῶμεν καὶ ἄλλον ἐνεπίγραφον ἐπὶ τοῦ βάθρου λίθον.

28.

Μεσαία πλάξ βάθρου ἐκ λευκοῦ μαρμάρου. Ἐπὶ τῆς ἄνω ὀριζοντίας πλευρᾶς ἔχει τόρμον ποδὸς καὶ ἄλλον δι' ἀντικείμενον στρογγύλου σχήματος. Ἐπὶ τῆς ἀντιστοίχου κάτω πλευρᾶς ὑπάρχουν δύο ἄλλοι τόρμοι διὰ τὴν ἔγχυσιν μολύβδου. Ἐλλείπει ἡ ὀπίσω δεξιὰ γωνία. Ὑψ. 023, πλάτ. 070, βάθ. 086. Ἐπὶ τῆς προσθίας πλευρᾶς ἡ ἐπιγραφή:

...ὠνδης Δημοφῶντος
[τὴ]ν μητέρα Πυθόκλεαν Ἀμεινίου
Ἀμφιαράωι.

Χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 4^{ου}/3^{ου} π. Χ. αἰῶνος.

29.

Βάθρον φαιοῦ τιτανολίθου ἐλλιπὲς δεξιᾷ καὶ ὀπίσω. Ἐπὶ τῆς ἄνω ὀριζοντίας πλευρᾶς ὑπάρχει τόρμος στρογγύλου σχήματος ἐνέχων μολύβδον. Ὑψ. 033, σφζόμ. πλάτ. 034, σφζόμ. πάχ. 044. Ἐπὶ τῆς προσθίας πλευρᾶς ἔχει χαραχθῇ ἡ ἐπιγραφή

Δημήτριος — —
Ἀπολλ[ωνιάτης]

γράμμασι τοῦ πρώτου πιθανῶς τοῦ 3^{ου} π. Χ. αἰῶνος ἡμίσεος.

Τὰ γράμματα τοῦ δευτέρου ἔχουν χαραχθῇ ἀραιότερον ἢ τὰ τοῦ 1^{ου} στίχου.

30.

Ἐπίμηκες βάθρον λευκοῦ μαρμάρου. Ἐπὶ τῆς ἄνω ὀριζοντίας πλευρᾶς ὑπάρχει μέγα ἀπίοσχημον λάξευμα διὰ τὴν ἔνθεσιν τῆς πλίνθου μαρμαρίνου ἀγάλματος. Ἐλλείπει τὸ ἄνω καὶ μέσον τμῆμα τῆς προσθίας πλευρᾶς. Ὑψ. 023, πλάτ. 077, πάχ. 043.

Ἡ ἐπιγραφή ἐπὶ τῆς προσθίας πλευρᾶς

Θερσέας Κηφισο[. ^{ca} 5. Ἀμφι]αράωι

δύναται νὰ χρονολογηθῇ ἀπὸ τοῦ πρώτου τοῦ 3^{ου} π. Χ. αἰῶνος ἡμίσεος.

I^o ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ

31.

Πλάξ λευκοῦ τιτανολίθου ἑλλιπτῆς δεξιᾶ. Ὑψ. 057, πλάτ. 036, πάχ. 014. Φέρει τὴν ἐπιγραφὴν:

Ἀρ[ι]στομαχ[-]

Ἐπικράτο[υ]

ἢ Ἐπικράτο[υς].

2^{ος} – 1^{ος} π.Χ. αἰών.

32.

Πλάξ λευκοῦ τιτανολίθου, ἥς ἐλλείπει τὸ ἄνω μέρος. Ὑψ. 082, πλάτ. 040, πάχ. 008. Ἡ ἐπιγραφή εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς πλακῆς

Ἀριστοник[-]

Ἀριστοβούλ[ου]

δύναται νὰ χρονολογῇται ἐκ τοῦ 2^{ου} – 1^{ου} π.Χ. αἰῶνος.

33.

Στήλη λευκοῦ μαρμάρου μετ' ἀετώματος, οὔτινος ἔχει ἐκκρουσθῇ ἢ κορυφή. Σφζόμ. ὕψ. 078, πλάτ. ἄνω 035 κάτω 037, πάχ. 008. Ἡ ἐπιγραφή

Ἀρκέσιλα

Εὐαίοντος

χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 3^{ου} π.Χ. αἰῶνος.

34.

Πλάξ ἐγχωρίου φαιοῦ τιτανολίθου εἰς δύο τεμάχια. Ἄνω λήγει εἰς ὀξύ. Ὑψ. 056, πλάτ. 034, πάχ. 009. Ἡ ἐπιγραφή

Αὐτοκράτης

Χαιρεστράτου

δύναται νὰ χρονολογῇται ἀπὸ τοῦ 3^{ου} – 2^{ου} π.Χ. αἰῶνος.

35.

Ἐπιταφία στήλη λευκοῦ μαρμάρου μετὰ ἀετώματος, ἀκεραία. Ὑψ. 1 μ., πλάτ. 033, πάχ. 010. Εἰς τὸ ἄνω μέρος ἡ ἐπιγραφή

*Δαμοξένα
Κανθαρίωνος
χρηστὴ*

θὰ ἐχαράχθη κατὰ τὸν 2^{ον} π.Χ. αἰῶνα.

36.

Ἐπιταφία πλάξ ἐκ φαιοῦ τιτανολίθου, ἀκεραία. Ὑψ. 048, πλάτ. 046, πάχ. 006. Τὸ ὄνομα τοῦ ταφέντος καὶ τοῦ πατρὸς του

*Εὐβιος
Μικαλίωνος*

ἐχαράχθησαν μετὰ περισσῆς ἐπιμελείας κατὰ τὸν 1^{ον} π.Χ. – 1^{ον} μ.Χ. αἰῶνα.

37.

Στήλη λευκοφαίου τιτανολίθου μετὰ ἀετώματος, οὐτινος ἐλλείπει τὸ πλεῖστον. Ὑψ. 047, πλάτ. 039, πάχ. 010. Ὑπὸ τὸ ἀέτωμα δύο μεγάλοι ῥόδακες καὶ ὑπὸ τούτους ἐν ἐγκοίλῳ τετραγώνῳ ἡ παράστασις: Γυνὴ καθημένη συνάπτει τὴν χεῖρα μὲ ἄλλην πρὸ αὐτῆς ἰσταμένην. Τῶν μορφῶν ἐλλείπει τὸ κάτω ἀπὸ τοῦ μέσου περιπυ τῶν κνημῶν. Ἐπὶ τοῦ χώρου μεταξὺ τῶν ῥοδάκων καὶ τοῦ ἐγκοίλου τετραγώνου ἔχει χαραχθῆ ἡ ἐπιγραφή:

*Εὐπορία Εὐπό
ρου Ὠρωπία*

2^{ος} περίπου π.Χ. αἰών.

38.

Πλάξ φαιοῦ τιτανολίθου ἀπολήγουσα ἄνω εἰς ὀξύ, ἀκεραία. Ὑψ. 058, πλάτ. 030, πάχ. 007. Εἰς τὸ ἄνω μέρος φέρει τὴν ἐπιγραφὴν:

*Ζωῖλος
Φιλοστράτου*

3^{ος} – 2^{ος} π.Χ. αἰών.

39.

Τμήμα περιφερικοῦ λευκοῦ μαρμάρου πανταχόθεν ἐλλιπές. Σφωζομένη διάμετρος 021, μέγ. σφζόμ. ὕψ. 012. Τὸ ὄνομα τῆς θανούσης

*Ζωσίμα
Ὠρωπία*

θὰ ἐγράφη κατὰ τὸν 2^{ον} – 1^{ον} π.Χ. αἰῶνα.

40.

Πλάξ λευκοῦ τιτανολίθου. Ἡ ὀπισθία ὄψις της ἀφέθη εἰς ἣν κατάστασιν περιόπου ἐξηλθε τοῦ λατομείου. Ἡ προσθία ἐπελεκήθη ἀπλῶς καὶ μόνον στενὴ λωρὶς κατὰ τὸ ἄνω μέρος ἐλειάνθη διὰ τὴν ἐγγράραξιν τῆς ἐπιγραφῆς:

Θεόδωρος

3ος-2ος π.Χ. αἰών.

41.

Πλάξ λευκοῦ τιτανολίθου εἰς τρία τεμάχια ἀρμόζοντα ἐπ' ἀλλήλων. Ὑψ. 075, πλάτ. 0375, πάχ. 011. Ἡ ἐπιγραφὴ

Θεοκλῆς

Ἀριστοκλέους

θὰ ἐχαράχθη κατὰ τὸν 2^{ον}-1^{ον} π.Χ. αἰώνα.

42.

Πλάξ λευκοῦ μαρμάρου, ἀριστερᾷ ἐλλιπής. Ἄνω φέρει ἐκτύπους δύο κλάδους ἐλαίας ὀριζοντίως διατεταγμένους καὶ μὲ ἐφαπτομένας τὰς κορυφάς των, σύμβολον πιθανῶς νίκης τοῦ ταφέντος εἰς ἀγῶνας. Ὑψ. 1 μ., πλάτ. 040, πάχ. 006. Ὑπὸ τοὺς κλάδους ἡ ἐπιγραφὴ

Θ]εοκύδης

Τι]μοκ --

χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 3^{ου}-2^{ου} π.Χ. αἰῶνος. Ὁ Θεοκύδης δύναται νὰ ταυτισθῇ μὲ ἓνα τῶν ἀναφερομένων ἐπὶ τῶν ἐν IG VII 3498 στίχ. 41, 4262 στίχ. 1 ἐπιγραφῶν.

43.

Στήλη λευκοῦ μαρμάρου μετὰ γείσου εἰς τὸ ἄνω μέρος. Ἐλλεῖπει τὸ κάτω. Ὑψ. 021, πλάτ. 024, πάχ. 0055. Ἐπὶ ταύτης ἡ ἐπιγραφὴ:

Κάλλων

Κάλλωνος

2ος-3ος μ.Χ. αἰών.

44.

Πλάξ λευκοῦ μαρμάρου ἀκεραία. Ὑψ. 050, πλάτ. 028, πάχ. 004. Εἰς τὸ ἄνω μέρος φέρει τὴν ἐπιγραφὴν:

Νίκων

Ἰέρωνος

2ος-3ος μ.Χ. αἰών.

45.

Στήλη φαιοῦ μαρμάρου μετ' ἀετώματος καὶ ἀκρωτηρίων. Ὑπὸ τὸ ἀέτωμα δύο

ρόδακες. Ἐλλείπει τὸ κάτω λοξῶς ἐξ ἀριστερῶν ἀποκοπέν, ὡς καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ ἀριστεροῦ ρόδακος. Μέγ. σφζόμ. ὕψ. 035, πλάτ. 025, πάχ. 008. Ὑπεράνω τῶν ροδάκων ἡ ἐπιγραφή:

Ὅνασίμα
Ἑστιαίου

2^{ος} – 1^{ος} π.Χ. αἰών.

46.

Στήλη φαιοῦ τιτανολίθου ἀπολήγουσα ἄνω εἰς ὀξύ. Ὑψ. 056, πλάτ. 032, πάχ. 006. Εἰς τὸ ἄνω μέρος ἡ ἐπιγραφή:

Παράμονος
Λυκόφρονος

3^{ος} π.Χ. πιθανῶς αἰών.

47.

Στήλη λευκοῦ μαρμάρου μετ' αἰτώματος καὶ ἀκρωτηρίων. Ὑπὸ τὸ αἶτωμα δύο ρόδακες. Ἐλλείπει ὀλίγον τοῦ κάτω μέρους καὶ τὸ μέσον τῶν ἀκρωτηρίων. Σφζόμ. ὕψ. 070, πλάτ. 038, πάχ. 008. Ὑπεράνω τῶν ροδάκων ἡ ἐπιγραφή:

Σωτηρίχα
Μενεκλέους

2^{ος} – 1^{ος} π.Χ. αἰών.

48.

Στήλη λευκοῦ μαρμάρου μετ' αἰτώματος, ἀκεραία. Ὑψος ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ αἰτώματος 078, πλάτ. 037, πάχ. 009. Ὑπὸ τὸ αἶτωμα ἡ ἐπιγραφή:

Σωφρόνα

2^{ος} π.Χ. πιθανῶς αἰών.

49.

Τετραγωνικὴ πλάξ λευκοῦ τιτανολίθου, ἧς ἐλλείπει τὸ ἀριστερὸν διαγωνίως ἐκ τῶν ἄνω ἀποκοπέν. Τὸ δεξιὸν ἔχει ἐκκρουσθῇ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν. Ὑψ. 0295, σφζόμ. πλάτ. 030, πάχ. 0195. Ἐπὶ ταύτης ἔχει χαραχθῇ ἡ ἐπιγραφή (εἰκ. 16):

Τάνα[ος]
[Π]ύρρο[υ]
[Μα]κεδ[ών]

Εἰκ. 16. Ἐπιτύμβιος ἐπιγραφή ἐξ Ἀμφιαρείου.

2^{ος} – 1^{ος} π.Χ. αἰών. Τὸ ὄνομα *Τάνα[ος]* ἀπαντᾷ διὰ πρώτην, καθ' ὅσον γνωρίζω, φοράν. Πρόκειται περὶ δ ἀήχου;

50.

Στήλη λευκοῦ τιτανολίθου, κάτω ἐλλιπής. Ἄνω ἀπολήγει εἰς ὄξύ. Σφζόμ. ὕψ. 045, πλάτ. 027, πάχ. 004. Ἐπὶ ταύτης ἡ ἐπιγραφή:

*Τιμὴ
Ξένωνος*

2^{ος} – 1^{ος} π.Χ. αἰών.

51.

Πλάξ λευκοῦ μαρμάρου, ἥς ἐλλείπει τμήμα ἄνω. Σφζόμ. ὕψ. 063, πλάτ. 043, πάχ. 020. Φέρει τὴν ἐπιγραφὴν:

*Φιλισιδ[ης]
Θεοκύδο[υ]*

3^{ος} π.Χ. πιθανῶς αἰών.

52.

Πλάξ λευκοῦ τιτανολίθου, ἀκεραία. Ὑψ. 063, πλάτ. 038, πάχ. 007. Ἡ ἐπιγραφή

*Φίλων
Διδυμάρχου*

δύναται νὰ χρονολογῆται ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ 3^{ου} π.Χ. αἰῶνος.

Εἰς IG XII 9, 912

Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἀποκειμένην εἰς τὸ Μουσεῖον Χαλκίδος ἐδημοσίευσεν κατὰ πρῶτον ὁ Γ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ἐν Ἀρχ. Ἐφημ. 1907 σ. 22 ἀριθ. 5, εἴτα δὲ ὁ Ziebarth μετὰ τῶν καταλόγων τῆς Χαλκίδος. Τόπος εὐρέσεώς της δὲν ἀναφέρεται, τρία ἐν τούτοις τῶν ἐπὶ ταύτης ἀναγεγραμμένων ἀτόμων ἀπαντοῦν ἐπὶ τῶν ἐπιγραφῶν τοῦ Ἀμφιαρείου ὁμοῦ μετὰ τῶν ὀνομάτων πατρὸς, ἦτοι:

Στ. 6. *Νειάνδρος Νειανδρ[ίδου]* (ἀντὶ *Νειάνδρ[ου]* τῶν ἐκδοτῶν).

Στ. 7. *Λεάρχος Διμ[ν]αίου* (ἀντὶ *Μιλ[τ]ιαίου* τοῦ Ziebarth, *Ἀμναίου* τοῦ Παπαβασιλείου)

Στ. 8. *Νικάνδρος Κορυφίου* (ἀντὶ *[Κο]υφίου* τοῦ Παπαβασιλείου).

Ὁ πρῶτος τούτων ἀπαντᾷ ὡς προτείνων ἐπὶ τῆς ἐν IG VII 298 ἐπιγραφῆς, ἡ ὁποία χρονολογεῖται ἀπὸ ἄρχοντος τῶν Βοιωτῶν Διονυσίου, ἦτοι ἀπὸ τῶν ἐτῶν πρὸ τοῦ 203 π.Χ.

Τὸν *Λεάρχον Διμναίου* εὐρίσκομεν ἐπίσης προτείνοντα ἐπὶ τῆς ἐν IG VII 328 ἐπιγραφῆς, χρονολογουμένης ἀπὸ τοῦ τελευταίου τοῦ 3^{ου} π.Χ. αἰῶνος τετάρτου.

Ὁ *Νικάνδρος Κορυφίου* τέλος εὑρίχεται ἐπὶ τῆς ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. 26 ἐπιγρα-

φῆς, χρονολογούμενης ἀπὸ τῶν μέσων περίπου τοῦ 3^{ου} π. Χ. αἰῶνος.

Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην, φέρουσιν ἀριθμὸν εὐρετηρίου Χαλκίδος 266α, ἐμελέτησα κατὰ πρόσφατον μετάβασίν μου ἐκείσε, καὶ πλὴν τῶν ἀνωτέρω ἀναγνώσεων, ἔχω νὰ παρατηρήσω, ὅτι αὕτη ἐχρονολογήθη ὡς προερχομένη ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ 3^{ου} π. Χ. αἰῶνος, καὶ ἐφ' ὅσον ὁ 5^{ος} στίχος συμπληροῦται εἰς *ἀρχοντος ἐν Ὀν[χη-σιῶι]*, ἀπὸ τὴν χρονικὴν περίοδον μεταξὺ 308-304 π. Χ. Καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ στίχου, αὕτη ἔχει καλῶς, καὶ πρὸς μίαν πρῶτον χρονολόγησιν συνάδουν αἱ μορφαὶ τῶν γραμμάτων. Διαλεκτικοὶ ἐπὶ πλέον τύποι καθιστοῦν ἀπίθανον τὴν ἐξ Ὀρωποῦ προέλευσίν της, ἐνῶ ἡ χρονικὴ ἀπόστασις ἀπαγορεύει τὴν ταύτισιν τῶν ἐπὶ ταύτης ὡς ἄνω ἀτόμων μὲ τοὺς γνωστούς μας Ὀρωπίους. Ἡ λοιπὸν πρόκειται περὶ προγόνων τῶν ἀναγεγραμμένων εἰς ἐπιγραφὴν ἄλλης πόλεως ἢ Εὐβοέων φερόντων τὰ ἴδια ὀνόματα. Ἐν προκειμένῳ πρβλ. τὴν περίπτωσιν τοῦ *Βιότου Εὐβίου* Ὀρωπίου, Ἀρχ. Ἐφημ. 1925/26 σ. 14 ἀριθ. 130 στίχ. 2, καὶ *Βιότου Εὐβίου* Ἐρετριέως Βουδιόθεν, IG XII 9, 240 στίχ. 49, καὶ *Βιότου Εὐβίου* Ἐρετριέως Ὀρωπόθεν, IG XII 9, 249B στίχ. 108. Εἶναι γνωστὸν ἄλλωστε, ὅτι εἰς τὴν Ἐρέτριαν ἀπαντῶμεν συχνὰ εἰς περισσοτέρους τοῦ ἑνὸς δήμους ἄτομα φέροντα τὸ ἴδιον ὄνομα καὶ ὄνομα πατρός. Πρβλ. W. WALLACE, *Hesperia* XVI, 1947, σ. 116.

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ Θ. ΜΙΤΣΟΣ